

"ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΩ ΤΗΝ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ"

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΟΔΗΓΟΥ & ΠΑΤΕΡΑ

Αποζητῶ ἡ ψυχὴ μας τοῦτο τὸν καιρὸ νὰ ἀνακαινισθεῖ μέσα στὴ φωτεινὴ αἴγλη τῆς Ἀνάστασης, νὰ ἀγκαλιάσει ὅλη τὴ φύση, πού ἀναθάλλει καὶ λαμπρύνεται μέσα στοῦ πανηγύρι τῆς Ἀνοίξης· νὰ γευθεῖ ἄπληστα «τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος», νὰ κοινωνήσει τῆς θείας εὐφροσύνης, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνίας τῶν ἀδελφῶν νὰ ἐπωφεληθεῖ· νὰ ἀνοίξει τίς ἐν πολλοῖς κεκλεισμένες θύρες τῆς καὶ νὰ μοιραστῆ καὶ νὰ φανερώσει ὅ,τι αὐθόρμητα πηγάζει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καὶ ἀπὸ τὸν λογισμό τῆς. Ἀποζητῶ καὶ ἡ καρδιά μου νὰ καταθέσει στὴν ἀγάπη σας συναίσθημα μαζί καὶ στοχασμό, πού ἀναβλύζουν μέσα μου μέ μιὰ ἀκατανίκητη ὀρμή.

Κρατῶ τούτη τὴν ὥρα νοερά τὸ χέρι τοῦ σεβαστοῦ μου Γέροντα Καλλινίκου, ἐνῶ τὰ σύμπαντα δονοῦνται ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἐπινίκια ὠδή «Χριστὸς Ἀνέστη»! Ὅντως, «θανάτου ἐορτάζομεν νεκρῶσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχὴν», τὸν θρίαμβο Ἐκείνου, πού ὡς νεκρὸς ζωαρχικότητας, συνέτριψε μοχλοῦς αἰώνιους· ὥσπασον συνέχει τὴν ψυχὴ μας μιὰ αἴσθησι πόνου, μιὰ διαπίστωση κενοῦ. Κάποιοι, πού πέρυσι γιόρταζαν μαζί μας τὴν Ἀνάστασι, κάποιοι πού γέμιζαν μέ ἄρρητη γλύκα τὴν ψυχὴ μας, φέτος δὲν εἶναι ἀνάμεσά μας, δὲν ὑπάρχουν πιά. Ἔχουμε ἀκόμη τὴν αἴσθησι τῆς παρουσίας τους, νωπὴ καὶ ζωντανὴ τὴν εἰκόνα τους, οἰκεῖο τὸ χαμόγελο, τὸ βλέμμα, τὴ ζεστασιά τῆς φωνῆς τους. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν πιά. Ἡ ἠχώ τοῦ κατηχητικοῦ λόγου «Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐπὶ μνήματος... Ἀνέστη Χριστὸς καὶ ζωὴ πολιτεῦται», σταλάζει μέσα μας παρηγοριά, ὅμως ἡ ἀπουσία δὲν παύει νὰ πληγώνει. Καὶ εἶναι στιγμὲς πού ἡ ἀπουσία τῶν ἀγαπημένων μας γίνεται πιὸ αἰσθητὴ.

Ἐφυγε μακριὰ μας, στοὺς κόλπους τῆς Θεῆς μεγαλωσύνης, ὁ πνευματικὸς ὀδηγὸς καὶ πατέρας μας, πρῶτον Μητροπολίτης Πειραιῶς, Καλλινίκος. Καὶ σήμερα, μέσα στὴν εὐδοκία τῆς Ἀναστάσεως χαρᾶς, τὸν ἀναζητῶ ἰδιαίτερα, καθὼς ἡ καρδιά του ὑπῆρξε φλόγα εὐαγγελίστρια, σ' ἕναν κόσμον, πού ἐπιμένει σκληρὰ νὰ κλείνει τὰ μάτια στὴ θέα τοῦ ἀνεσπέρου φωτός. Ἀναζητῶ ἐκεῖνον, πού ὅλη του ἡ βιοτὴ ὑπῆρξε εὐαγγέλιον ἐφαρμοσμένο, καὶ ὅλη του ἡ ζωὴ ἦταν στερεωμένη στοῦ φαιδρὸ τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, ὥστε νὰ μπορεῖ πληθωρικὰ νὰ οἰκοδομεῖ καὶ νὰ ἀνασπλώνει στὶς ψυχὰς τίς αἰώνιες

ἀξίες μέ τὸ χρυσάφι τοῦ λόγου του. Ὑπῆρξε ὁ αὐθεντικὸς μυσταγωγὸς στὴν ἐμπειρία τῆς Ἀνάστασης, στοῦ πέρασμα ἀπὸ τὸ σκοτάδι στοῦ φῶς, ἀπὸ τὴν ὀδύνη τοῦ σταυροῦ στοῦν συγκλονισμό τοῦ κενοῦ μνημείου, ἀπὸ τὴν ὀδύνη τοῦ Πάθους στὴν ἔκπληξη τῆς ἐκ νεκρῶν ἐγέρσεως. Διοχέτευσε στὴ ζωὴ μας ἕνα φέγγος μεγαλωσύνης, μιὰ ἐγγύηση ἀσφάλειας, μιὰ πνοὴ ἐνόητας. Νοιώσαμε σιγουριά καὶ δύναμιν κοντὰ του.

Καὶ σάν ἔφυγε, ἄφησε στὴν ψυχὴ μας ζωὴ καὶ γλυκεῖα τὴν ἀνάμνησίν του. Ἐφυγε καὶ ἀπομείναμε νὰ τὸν θυμόμαστε καὶ νὰ τὸν εὐγνωμονοῦμε. Μόνον τὸ ἴκνος του ἔχουμε νὰ μελετοῦμε, τὴν αὔρα τῆς παρουσίας του νὰ ἀναπολοῦμε, τὴν εὐγένεια καὶ τὸν δυναμισμό τοῦ πνευματικοῦ του περιγράμματος νὰ ψηλαφοῦμε.

Ἐφυγε καὶ ἀπομείναμε νὰ καταγράψουμε τὴν ἱεροπρέπεία του, τὴ γλυκύτητα, τὸ φιλόστοργο πατρικὸ του ἐνδιαφέρον. Ἐφυγε καὶ ἀπομείναμε νὰ μελετοῦμε ὅσα γραπτὰ πονήματα καὶ βιβλία του μᾶς κληροδότησε ὡς πολυτίμη παρακαταθήκη, ὡς δική του συνέχεια πέρα ἀπὸ τὴ φθορὰ καὶ τὸν θάνατο. Ἐφυγε καὶ ἀπομείναμε μέ τὴ βεβαιότητα τῆς παρηγορίας του στοῦν θρόνον τῆς Χάριτος καὶ τῆς δυνατῆς μεσιτείας του γιὰ ὅλους μας.

Ἀναζητῶ μέ πόνον καὶ εὐγνωμοσύνη σήμερα τὸν πνευματικὸ μου πατέρα, ὀδηγὸ καὶ ἐμπνευστή. Μιὰ μορφὴ ἀπροσμέτρητης στοργῆς καὶ ἀστεϊρευτῆς ἀγάπης, στὴν ὁποία ἀναγνώριζα πάντα τὸ πρόσωπον καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Κράτησε στά στιβαρὰ του χέρια τὰ ὄραματα τῆς νεότητάς μου, ἄναψε στὴν καρδιά μου τὸν πόθον νὰ διακονήσω τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, ἐμφύτευσε στά θεμέλια τῆς ὑπαρξῆς μου τὴν ζέουσα πίστη. Μέ δέχθηκε σάν πνευματικὸ του παιδί, μέ ἀποδέχθηκε ὡς συνοδοιπόρον σέ ἔργον πολυσχιδῆ καὶ μεγαλόπνοον, μοιράστηκε πολλές φορές μαζί μου ἄλλοτε τὴ στοχαστικὴ σιωπὴ καὶ ἄλλοτε τὴν κριτικὴ τῶν γεγονότων καὶ τὴν ἐνατένισιν τοῦ μέλλοντος. Καὶ εἶμαι ἀκλόνητα πεπεισμένος πὼς οὐδέποτε στερήθηκα τὴ θέσιν στὴν καρδιά καὶ τὴν προσευχὴ του.

Ἀναζητῶ μέ νοσταλγία σήμερα τὸν διδάσκαλό μου, ἐκεῖνον, πού δὲν κουράστηκε νὰ νοουθετεῖ, καὶ «λόγοις διδάσκων» ἀλλὰ καὶ «ἔργοις ὑποδεικνύς». Γνώριζε ὅχι ἀπλὰ νὰ συμβουλεύει ἀλλὰ καὶ νὰ μυσταγωγεῖ, ὅχι μόνον νὰ πείθει ἀλλὰ καὶ νὰ ἐμπνέει, ὅχι μόνον νὰ ἀγωνιᾷ ἀλλὰ πρῶτιστὰ νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ περιβάλλει ὅλους μέ μιὰ γλυ-

"ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΩ ΤΗΝ ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ"

Συνέχεια από τη σελ. 1.

κειά ζεστασιά. Οί μεγαλόδωρες ψυχές, όταν ἐγκολπώνονται ἕναν μεγάλο θησαυρό, δέν τόν κρατοῦν ζηλότυπα δικό τους. Τόν ἀποκαλύπτουν, τόν προσφέρουν, τόν μοιράζονται. Ἔτσι καί ὁ Γέροντας Καλλίνικος. Ἐζησε τόν συγκλονισμό τῆς θείας ἀγάπης καί μᾶς τόν μεταγγίσε. Βίωσε τήν ἐμπειρία τῆς ζωντανῆς προσευχῆς καί μᾶς τήν παρέδωσε, ὡς βέβαιη πηγή τροφοδοσίας καί διαρκoῦς ἀνανέωσης τῶν ψυχικῶν μας δυνάμεων. Δοκίμασε τήν ἀγιασμένη πρακτική καί τό ἦθος τοῦ ὀρθόδοξου μοναχικοῦ βίου τόσο στά Μετέωρα, στή Μονή Βαρλαάμ, ὅσο καί στή Μονή τῆς Παναγίας Χρυσοπηγῆς, καί μᾶς μεταλαμπάδευσε τόν ζῆλο, μᾶς ἔδειξε τόν δρόμο, μᾶς συσπείρωσε σέ μιά ζηλευτή ἀδελφότητα, πού δέν ἔπαυσε νά ἀναλίσκεται στό ἔργο τῆς προσευχῆς καί τῆς διακονίας.

Μέσα στήν πιστοποιημένη παρακμή τῶν καιρῶν μας, ἀναζητῶ τόν ὀραματιστή Γέροντά μου, τόν δυναμικό καί ἀκαταπόνητο, πού νυχθημερόν κοπίαζε γιά τήν ἀνάδειξη κάθε τοπικῆς ἐκκλησίας σέ ζῶσα μαρτυρία ἀγάπης καί πίστεως, σέ ἀφορμή συμφιλίωσης τῶν πάντων, ἀνεξαρτήτως μορφωτικοῦ ἐπιπέδου, κοινωνικῆς τάξης καί πολιτικῆς τοποθέτησης. Ἴδου τό μεγάλο ὄραμα τοῦ Γέροντά μου: ἡ ἐνοποίηση μέσφ τῆς ἀγάπης, ἡ ἄμβλυση τῶν ἀντιθέσεων, ἡ προσέγγιση τῶν διεστώτων καί ἡ συστράτευση γιά μιά καλύτερη, εὐσπλαχνικότερη, θεωμένη κοινωνία. Φρόντιζε ὅλα νά τελοῦνται μέ γνώμονα τήν ταπεινή ἀγάπη καί τή διάκριση, καθώς ἐλλοχεύει πάντα ὁ κίνδυνος ἐκπτώσεως τῆς Ἐκκλησίας σέ ὀργανισμό στείρας δραστηριότητας ἀλλά καί ὁ πειρασμός τῆς αὐταρέσκειας καί ματαιοδοξίας ἐξ αἰτίας τῶν ἐντυπωσιακῶν ἀποτελεσμάτων. Καί πάντα πορευόταν ἐπικαλούμενος τήν ἐξ ὕψους δύναμη, πού πηγάζει ἀπό τό Ἅγιο Θυσιαστήριο. Φύτευε ὁ Γέροντας Καλλίνικος στήν ψυχή μου τόν πόθο τοῦ κάλλους, τῆς ἀκρίβειας καί τῆς τάξεως τῆς λειτουργικῆς ζωῆς, ὡς πόλο ἐλξης καί σύναξης τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Πάντα ἀποζητοῦσε τό μεγαλεῖο τῆς ζωντανῆς ἐνορίας, μέ κέντρο τόν ναό, καί ὀλόγυρά του τή συγκρότηση τῆς ὅλης ἐνοριακῆς ζωῆς ὡς οἰκογένειας, πού νοιάζεται, διδάσκει, συνδέει καί ἐνοποιεῖ.

Βαθῆς ἀνατόμος τῆς ψυχῆς, ἀναζητητής τῆς γνησιότητας μέσα στήν ψευτισμένη καί φορτωμένη παραφθορά ζωῆς μας, αὐστηρός καί συνάμα στοργικός, αὐθεντικός καί μαζί οικεῖος, πάντοτε ὁμως «κανόν ἀρετῆς ἀκριβέστατος», εἶχε τό χάρισμα νά νουθετεῖ μέ τρόπο βιωματικό. Δίπλα του μάθαινες ὄχι μόνο νά συγχωρεῖς καί νά πιστεῦεις, ὄχι μόνο νά ἐλπίζεις καί νά ποθεῖς τήν ἀγιότητα ἀλλά καί νά ἐκτιμᾶς τά ἰδιαίτερα χάρισματά τοῦ κάθε ἀνθρώπου, νά τόν θεωρεῖς δωρεά Θεοῦ στό ἔργο τῆς διακονίας, νά τόν ἐμπιστεύεσαι. Γεύτηκα ἀπερίοριστη ἐμπιστοσύνη ἀπό τόν Γέροντά μου καί ἀκολούθησα τό παράδειγμά του στήν πορεία μου. Εἶδα τό ὄραμά του καί τή φλόγα του νά μεταμορφώνουν ἀπλούς ἀνθρώπους τῆς καθημερινότητας σέ πρωταγωνιστές πολυτίμης διακονίας καί συγκλονίστηκα. Διδάχτηκα ἀπό κείνον τό μυστικό καί τό κρατῶ βαθεῖα στήν καρδιά μου: Ἡ κα-

λή καρποφορία καί ἐπιτυχία στήν κάθε πρωτοβουλία καί δραστηριότητα τῆς Ἐκκλησίας κρύβεται στήν προσωπική ἀλλαγὴ τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Προϋποθέτει τήν «καλή ἀλλοίωση» τοῦ ἐσώτερου πυρήνα τῆς ψυχῆς του, τήν αὐθεντικότητα στό βίωμα, τήν ἀλήθεια στήν προαίρεση, τή συνέπεια στίς ὅποιες ἀποφάσεις, τή συνειδητή ἔνωση μέ τήν Ἐκκλησία ὡς ζωντανό μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Καί ἴδου τό ἀπτό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς πρακτικῆς: ἡ μεταμόρφωση μῆς ὀλόκληρης πόλης, τοῦ Πειραιᾶ, σέ κυψέλη, ὅπου συντελεῖται ἔργο

θαυμαστό μέ ἀμείωτη ἔνταση, μέ ἀστείρευτη ἔμπνευση, μέ διαρκή ἀνατροφοδότηση ὀράματος. Ἔργο, πού συμπαρέσυρε ἀναρίθμητες οἰκογένειες καί ὀλόκληρες γειτονιές σέ μιά ροή ἀγαπητικῆς ἐξόδου ἀπό τόν ἀτομισμό, συνάντησης μέ τόν συνάνθρωπο, καί ἐν τέλει σέ μιά γνήσια Χριστιανική μαρτυρία πρὸς τήν κοινωνία.

Ἐγειρε νά ἀναπαυθεῖ στήν ἀγκαλιά τοῦ Κυρίου μας ὁ ἀκαταπόνητος ἐργάτης τοῦ ἀμπελώνα Του, ἀφήνοντάς μας παρακαταθήκη ἱερῆ ἕνα ἀπροσμέτρητο ἔργο ἀγάπης, πού διαπότισε καθοριστικά ὅλη τήν ποιμαντική του διαδρομή καί ὅλες τίς πτυχές καί τοὺς χώρους τῆς διακονίας του: τήν Ἀποστολική Διακονία τήν ὁποία διύθυσε, τά ἐντυπα πού ἐξέδωσε, τά βιβλία πού συνέγραψε, τήν ἀδελφότητα ἀγάπης πού συγκρότησε, τό μοναστήρι πού ἴδρυσε, τόν ραδιοφωνικό σταθμό πού ἐμπνεύστηκε καί δημιούργησε, καί τέλος τό Ἐπισκοπικό ἀξίωμα πού ἐτίμησε καί στό ὁποῖο ἀφιέρωσε καί τήν τελευταία ἱκμάδα τῶν δυνάμεών του. Στίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν ἔχει καταξιωθεῖ. Στίς οὐράνιες δέλτους ἡ προσφορά του ἔχει καταχωρισθεῖ. Δέν ἔκρυψε τό τάλαντο, πού τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Δωροεδότης Κύριός μας. Μέ ἀπαράμιλλη σύνεση τό πολλαπλασίασε. Δέν οἰκειοποιήθηκε τίς δωρεές καί τά χάρισματά πού ἀφειδώλευτα τοῦ ἐπιδαψίλευσε ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ. Τά ἔθεσε στή διάθεση ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, μέ πατρική τρυφερότητα ἀλλά καί διάκριση, μέ τρόπους παραδοσιακοῦς ἀλλά καί καινοτόμους.

Ἀποδέκτης καί ἐγὼ τῶν καρπῶν τοῦ τάλαντου του, ὁμολογῶ τή χάρη, ἀναγνωρίζω τήν εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ, εὐγνωμονῶ τόν Γέροντά μου. Ἀκολουθῶ τόν παλμό τοῦ βηματισμοῦ του. Κι ἂν ἴσως δέν κατορθώσω μέ τίς φτωχές μου δυνάμεις νά προσεγγίσω τό ὕψος, στό ὁποῖο ἀνέβασε ἐκεῖνος τόν πῆχυ τῆς ἐπισκοπικῆς του διακονίας, τό βέβαιο εἶναι πῶς ὁ Κύριος θά ἀναγνωρίσει στήν ψυχή μου τό ἀνεξίτηλο ἴχνος τοῦ Πνευματικοῦ μου Πατέρα, πού πάντα θά μέ νουθετεῖ, θά μέ ἐνθαρρύνει καί θά μέ ἐμπιστευταί.

Γέροντά μου, μέ πόνο ἀφήνω τό χέρι σου, καί προσεύχομαι στόν Ἐπουράνιο Πατέρα μας νά τό κρατήσει στιβαρά Ἐκεῖνος, γιά νά σέ σεργιανίσει στους ἀνθισμένους λειμῶνες τοῦ Παραδείσου, στήν ἄρρητη δόξα τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας. Ἀφήνω, Γέροντά μου, τό χέρι σου ἀλλά κρατῶ σφιχτά στήν καρδιά μου τήν ἱερή παρακαταθήκη, πού μοῦ ἐμπιστευθήκες. Καί ὅλοι, πού στό διάβα τῆς ζωῆς μας σέ γνωρίσαμε, κρατᾶμε μέ σεβασμό καί ἀγάπη τήν ἀνάμνησή σου ζωντανή, νά μᾶς ἐνθαρρύνει, νά μᾶς εἰρηνεύει, νά μᾶς μεταδίδει ἐσσεῖ τά ἄχραντα τῆς πίστεως μας.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, πολυσεβάσατε Γέροντά μου. ●

**Μητροπολίτης Δημητριάδος & Ἄλμυροῦ
ΓΙΝΝΑΤΙΟΣ**

«... Ἀντανακλούσε τήν πατρότητα τοῦ Χριστοῦ!»

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΡΜΠΑΡΑΚΗ, ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ Ι.Ν. ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ενώπιον τῆς σεπτῆς σοροῦ τοῦ κεκοιμημένου ἀγίου πρώην Πειραιῶς κυροῦ Καλλίνικου ὁ λόγος εἶναι περιπτός. Ἡ σιωπή θά ἦταν ἡ πρέπουσα στάση, ὄχι βεβαίως μέ τήν κοσμική ἀπλῶς ἔννοια τῆς ἀπουσίας τοῦ ἐκφερομένου λόγου ἀλλά μέ τή βαθιά ἐκκλησιαστική τῆς πλήρωσής της ἀπό θεία νοήματα καί ἐνεργοῦσα προσευχή. Γιατί κατά τόν Ἅγιο, «Σταματᾶ κανεῖς νά μιλάει, προκειμένου νά προσεύχεται καί νά φωτίζεται ἀπό τή χάρη τοῦ Θεοῦ»...

Μά πῶς ἀπό τήν ἄλλη νά ἀφήσει κανεῖς κατά μέρος τήν εὐκαιρία νά ἀποκαλύψει, ὅσο μπορεῖ καί εἶναι δυνατόν, τό ὕψος καί τό πλάτος τῆς σπουδαίας καί μεγάλης προσωπικότητας τοῦ κεκοιμημένου ἱεράρχου;... Θά σταθοῦμε σέ δύο μόνο σημεῖα πού τά ζοῦσε καί τά ἐβλεπε κάθε πιστός πού τόν προσήγγιζε, ἰδίως ὅμως οἱ ἄμεσοι συνεργάτες καί ἀδελφοί του, οἱ κληρικοί τῆς Μητροπόλῆς του... Πρῶτον τήν καταπλήσσοσα πνευματική ἰσορροπία καί διάκρισή του, δεύτερον τήν ἀπόλυτη αἴσθηση πατρότητας πού τόν διακατεῖχε. Ἡ πνευματική ἰσορροπία καί διάκρισή του δέν ἦταν καρπός μιᾶς φυσικῆς μετριοπάθειας, μέ τήν ἔννοια τοῦ συμβιβασμοῦ τῶν ἀκροτήτων-τέτοιος συμβιβασμός δέν ταίριαζε μέ τήν ἐκρηκτική χριστιανική φυσιογνωμία του: δέν «νέρωνε» ποτέ τό κρασί του πού λέμε.

Ἡ ἰσορροπία καί ἡ διάκριση αὐτή γιά τίς ὁποῖες μιλάμε ἦταν ὁ καρπός τῆς ὀρθῆς καί γνήσιας πνευματικῆς του ζωῆς, πού σημαίνει ὅτι ἀκροβατοῦσε ἀδιάκοπα πάνω στό ὀρθοδόξως πιστεῦν καί ζῆν. Ὁ ὀρθοδοξία δέν εἶναι κατά τούς Πατέρες μας «τό αἰετσκοινοβατεῖν»; Ὁ Σεβασμιώτατος Καλλίνικος λοιπόν ἔδειχνε μέ τήν ὅλη βιοτή του τόν ἐσωτερικό ἀγῶνα πού ἔκανε. Κι ἄν ὡς ἄνθρωπος κάπου πήγαινε νά σκοντάψει, ἐκεῖ ἀμέσως ἀνεγνώριζε τό λάθος, ζητοῦσε συγγνώμη, διόρθωνε τό ἐσφαλμένο. Ἡ ἄμεση ἀποκατάσταση τῆς ὅποις διασαλευθείσας ἰσορροπίας ἦταν ἡ τρανότερη ἀπόδειξη ὅτι λειτουργοῦσε πλούσια μέσα του ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἐβλεπε τό μέτρο πού ζητοῦσε ὁ Χριστός, τό ἐπεδίωκε, γι' αὐτό καί αισθανόσουν τήν ἀσφάλεια καί τήν αἴσθηση τοῦ δικαίου πάντοτε κοντά του.

Κι αὐτή ἡ χαρισματική κατάσταση προϋπέθετε ἀλλά καί ὀδηγοῦσε συνάμα στήν αἴσθηση τῆς πατρότητας πού τόν διακατεῖχε... Κι ἐδῶ πρέπει νά σημειώσουμε ὅτι αὐτή ἡ πατρική του διάθεση, ἡ λελογισμένα καί ἐν ἀγάπῃ αὐστηρή μερικές φορές, εἶχε βαθιά θεολογική βάση: ἀντανακλούσε τήν πατρότητα τοῦ Χριστοῦ, πού θά πεῖ ὅτι ἦταν ἔκφραση ἀγάπης. Ὅπως ὁ Χριστός μᾶς ἀγαπᾶ καί θυσιάζεται γιά τόν καθένα μας, ἀνεξάρτητα ἀπό τίς δικές μας καταβολές καί ἀντιδράσεις, κατά τόν ἴδιο τρόπο καί ὁ ἐκλιπών Μητροπολίτης πρώην Πειραιῶς: ὅλους τούς εἶχε στήν καρδιά του, ἡ ἀγάπη του θεωρεῖτο δεδομένη ἀπό ὅλους πού τόν γνώριζαν, ἰδίως δέ ἀπό ἐκείνους πού γιά διάφορους λόγους τόν εἶχαν πικράνει. Ἄρκοῦσε μία μετάνοια, μία συναίσθηση κι ἀμέσως ἐκεῖνος «ἔλιωνε». Θά ἔλεγε κανεῖς ὅτι ἡ μεγαλύτερη προσβολή πού θά μπορούσε κάποιος νά τοῦ κάνει, ἦταν νά ἀμφισβητήσει τό πατρικό του ἐνδιαφέρον. Ἦταν σάν νά τοῦ ἔμπηγε ἕνα ξίφος μέσα στήν καρδιά.

Γι' αὐτό καί ἄν θέλουμε νά προχωρήσουμε πιο πίσω καί πιο βαθιά στόν ψυχικό του κόσμο προκειμένου νά ἐρμηνεύσουμε τά παράδοξα αὐτά (τήν πνευματική ἰσορροπία καί τήν πατρική του διάθεση) γιά τή σημερινή πραγματικότητα, ἔστω καί τή χριστιανική, θά μέναμε σ' αὐτό πού ἤδη ἀκροθιγῶς τονίσαμε καί παραπάνω: τή θερμουργό ἀγάπη Του στόν Κύριο ἦδη ἐκ νεότητός του, τή μεγάλη ἀγάπη του στοῦς Ἅγίους, πάνω ἀπ' ὅλα ὅμως τήν ἀγάπη του στή μεγάλη μάνα του, τήν Παναγία μας. Δέν θά ἦταν ὑπερβολή ἄν λέγαμε ὅτι ὁ μακαριστός μας Γέροντας «λάτρευε» κυριολεκτικά τήν ὑπεραγία Θεοτόκο. Ἡ μορφή της τόν ἔθελε καί τόν γοῦτεψε, γεγονός πού φάνηκε καί στό μοναστήρι πού ἴδρυσε, τήν Παναγία τή Χρυσοπηγή, καί στά σπουδαῖα μελετήματα πού ἔγραψε γι' αὐτήν. Κι ἀσφαλῶς εἶναι αὐτονόητο ὅτι ἡ ἀγάπη αὐτή γιά τή μεγάλη Μάνα εἶναι μέ ἄλλον τρόπο ἡ πύρινη ἀγάπη του γιά τόν ἴδιο τόν Κύριο, τόν Υἱό καί Θεό τῆς ὑπεραγνῆς Παρθένου... ●

Ἐπικήδειος (ἀποσιδάματα) γιά τόν μακαριστό πρ. Πειραιῶς Καλλίνικο.

«Γιά εκείνον ήμασταν πάντα παιδιά!»

ΤΗΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΤΣΟΥΚΑΤΟΥ-ΚΟΡΩΝΑΙΟΥ, ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ

Πάτερ ήμών...
Αυτός είναι ο μοναδικός τρόπος που διδαχθήκαμε να ξεκινάμε την κουβέντα μας με τον Θεό. Έγκεντριζόμαστε, εμείς οι ασθενείς, οι άπομακρυσμένοι, στο Ζωοποιό Σώμα του Υιού και ο Παράκλητος ξυπνά μέσα μας γλυκά εκείνη την ξεχασμένη φωνή του Παραδείσου.

Πάτερ ήμών...

Μά γύρω μας αμείλικτα παρών ο κόσμος της φθοράς. Κι έχουμε ανάγκη μία εικόνα όρατη, μία παρουσία αισθητή του Μακρινού Αυτού Πατέρα, που περιμένει Ἄθρατος τόν ἄσωτο να επιστρέψει. Μεγάλη εὐλογία, ἄν τὸ γονικό ζευγάρι μᾶς δώσει, ἐκτός ἀπὸ τὴ γέννα, μίᾶ πρώτη γεύση τῆς στοργικῆς Του ἀγκαλιᾶς ἄν ὁ πνευματικός μᾶς πάρει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ περπατήσει πλάι μᾶς μὲ τρόπο ἐνθαρρυντικό στὸ δύσβατο τὸ μονοπάτι πού μᾶς ὁδηγεῖ σ' Ἐκεῖνον· κι ἄν ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα, μαζί κι ἐμᾶς, τὰ σκέπει θυσιαστικά ἕνας ἐπίσκοπος.

Κι ἄς μὴν ξεχνᾶμε πὼς ὁ ἄσωτος ἦταν παιδί. Ἦταν νέος.
Αὐτὸς ὁ ἐπίσκοπος ἦταν γιὰ μᾶς, τὰ παιδιά, τοὺς νέους, ὁ Γέροντας. Παράξενα ἀκουγόταν στὰ αὐτιά μᾶς τότε τὸ «σεβασμιώτατε», πικρὰ ἦκει καὶ τώρα τὸ «μακαριστός». Ἐμεῖς εἴχαμε μάθει νὰ λέμε «ὁ Γέροντας», τόσο φυσικά, ὅπως σπὴν καθημερινότητα καλούσαμε «πατέρα», «μᾶνα», «δάσκαλε», «ἀδελφέ» καὶ «φίλε» τὰ πρόσωπα πού στήριζαν τὸ μικρὸ μᾶς σύμπαν. Τοῦτο πού σώζει κάθε νέα ὑπαρξη, ἀπ' τὸ νὰ γίνῃ μοναχικός κομήτης δίχως ἐπιστροφή.

Πολλοὶ ἄλλοι θὰ ἔχαν προτεραιότητα νὰ μιλήσουν γι' αὐτὰ τὰ δύσκολα νὰ μοιραστοῦν, ὅλοι ἐκεῖνοι πού γιὰ χρόνια διακόνησαν τὸν Γέροντα μὲ σεβασμὸ καὶ ἀγάπη, μέχρι καὶ τὸν δύσκολο ἀποχωρισμὸ. Μὰ τί κι ἄν γέρασε; Τί κι ἄν ἀσθένησε; Σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο τοῦ νοσοκομείου ἔμειναν μέρες καὶ νύχτες τόσα ἀφοσιωμένα τοῦ παιδιᾶ, πού ἀκόμα καὶ τώρα δέν τὸ καλοπιστεύουν ὅτι ὄντως ἀναχώρησε γιὰ τὴν εὐλογημένη πατρίδα ἐκεῖ πού οἱ καθρέφτες καὶ τὰ αἰνίγματα ὑποχωροῦν στὸ ἄπλετο φῶς. Μαζί κι ἐμεῖς πού μόνο εὐεργετηθήκαμε, χωρὶς νὰ μπορέσουμε νὰ ἀνταποδώσουμε.

Ὅμως ποιὸς καλὸς πατέρας περιμένει ἀνταπόδοση; Ἔπρεπε νὰ γίνουμε κι ἐμεῖς γονεῖς γιὰ νὰ καταλάβουμε τὸν Γέροντα ἐπιτέλους... Πάντα τὸν νοῦ του τυραννοῦσαν τὰ παιδιά, οἱ νέοι! Κι ἔτσι μᾶς ἔφερε πάνω στὸν σταυ-

ρό του ἀπὸ τότε πού μᾶς πρωτογνώρισε ὡς τὸ τέλος. Μὲ λόγια πατρικά; Μὲ ἀστεῖα; Μὲ αὐστηρὲς ματιές κι ἀπρόσμενα μαλώματα; Ναι, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλους ἐκεῖνους τοὺς κρυφοὺς μαρτυρικούς τρόπους πού μόνο ὁ γονιὸς ξέρει νὰ σταυρώνεται, μὲ γλυκὰ καρφιά τὰ ἴδια τὰ παιδιά του.

Στὸν ἄμβωνα, σπὴν ἐνορία, σπὴ Φοιτητικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Δράση, σπὴν κατασκίνωση, στὸ Βεᾶκειο, στὸν ραδιοφωνικό, στὸν σύνδεσμο Ἐπιστημόνων, στὸ περιοδικό, στὸ βιβλιοπωλεῖο, στὸ σχολεῖο, σπὴν ἐκδρομὴ... Ἄλλὰ καὶ στὸν γάμο, σπὴν κουρά, σπὴ χειροτονία, σπὴ βάφτιση, σπὴν κηδεῖα. Καὶ μυστικά, στὰ γόνατα. Ἄς μεγαλώσαμε, ἄς ἀσπρίσαμε, ἄς χτυπηθήκαμε ἀπὸ τὴ ζωὴ. Γιὰ ἐκεῖνον ἦμασταν πάντα ἐκεῖνα τὰ παιδιά πού πρωτοσυνάντησε.

Γιὰ μᾶς ἦξερε ἕναν ἕναν! Τὰ ὀνόματά μᾶς, τοὺς γονεῖς μᾶς, τὴ τάξη πηγαίναμε, τὴ σπουδάζαμε, ποιὸ κατηχητικό εἴχαμε κάθε χρονιά σπὴν ἐνορία, ποιὸν διαλέξαμε γιὰ ταῖρι μᾶς, πόσα παιδιά κάναμε, τὴ φουρτούνες μᾶς βρήκανε... Αὐτὸ τὸ μυστικὸ μοναδικὸ ὄνομα πού ἔχει ὁ Χριστὸς γιὰ τὸν καθένα μᾶς, πάσχιζε νὰ τὸ ξεκλειδώσει μὲ κάθε τρόπο. Δέν ἦμασταν πλῆθος γιὰ ἐκεῖνον ἀλλὰ πρόσωπα. Μαζί καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, οἱ ἔξω ἀπὸ τὴν ποίμνη, πού ποτὲ δέν ἔπαψε νὰ ἀγωνιᾶ πόσοι εἶναι καὶ τί θὰ γίνουν...

Νὰ γιατί ὁ Γέροντας ἔκανε τὴν ποίμνη σπὴν μᾶς, ὄχι δεύτερο, ἀλλὰ πρῶτο! Δυστυχισμένος ὁ ἄνθρωπος πού δέν νιώθει, ὅπου κι ἄν βρίσκεται, πὼς πίσω του τὸν καρτερᾷ ἕνα σπὴν. Ἐμεῖς τὸ νιώθαμε. Ἐνα σπὴν ὅλες οἱ ἐνορίες μαζί. Ἄς τσακωνόμασταν ποιὸς εἶχε καλύτερη χορωδία, πὴν λεβέντικο χορευτικό, τίνος ὁ ὕμνος κέρδισε σπὴν κατασκίνωση καὶ ποιὰ ἐνορία πῆρε τότε τὸ πρωτάθλημα. Τ' ἀδέρφια σκίζουσαν βουναὶ γιὰ νὰ ἀνταμωθοῦνε. Κι ἀπὸ τότε πού τὸ σπὴν ἀπόκτησε καὶ ραδιοπομπό, ἔ, τότε πιά, βάλαμε μέσα τὸν κόσμον ὅλο.

Αὐτὸν τὸν βαρὺ σταυρὸ μὲ ὅλους μᾶς ἐπάνω γιὰ τὸν Γολγοθᾶ τὸν κουβαλοῦσε ὁ Γέροντας. Εἶχε σάν τέλος τὸν Ἄνασπῆμένο Νικητή, Αὐτὸν πού μᾶς ἔδειχνε μὲ λόγια καὶ ἔργα. Καὶ ἦταν ἀδύνατον, ὅσο πέτρινες κι ἄν ἦταν οἱ καρδιές μᾶς, νὰ μὴ θελήσουμε νὰ τὸν βοηθήσουμε σπὴν ἄρση τοῦ σταυροῦ. Κι ἔτσι, δίχως νὰ τὸ καταλαβαίνουμε, ὁ καθένας ἄκουγε σπὴ φωνὴ τοῦ

Ἄνασπῆμένου μίᾶ ἄλλη κλήση, αὐτὴν τὴ μοναδική πού τοῦ ταιρίαζε. Ἐλάφραινε ἄραγε τὸ βᾶρος τοῦ σταυροῦ του; Ἀκόμα ἀντηχεῖ σὶ αὐτιά μᾶς ἡ φωνὴ του νὰ μιλᾷ μὲ τοῦ Χριστοῦ τὰ λόγια: Ὁ γάρ ζυγὸς μου χρηστός καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρὸν ἐστί.

Μὰ ἡ πιὸ πολὺτιμη παρακαταθήκη τοῦ Γέροντα σ' ἐμᾶς ἦταν ἡ τελευταία. Μπορεῖ ὁ γονιὸς νὰ γεννᾷ, νὰ μεγαλώνει καὶ νὰ διακονεῖ, μὰ τὰ παιδιά δέν εἶναι ποτὲ δικά του. Εἶναι τοῦ Θεοῦ. Ἄλιμονο ἄν τὸ ξεχάσει! Ἐκεῖνος ὁ θρόνος πού τόσα χρόνια ὑπηρέτησε ὡς ἐπίσκοπος, ἀνήκει ἐδῶ καὶ αἰῶνες σὲ ἕναν καὶ Μοναδικὸ Δεσπότη. Σὲ Αὐτὸν γαλήνια τὸν παρέδωσε. Καὶ ἡ μεγαλύτερη χαρὰ πού ἀκούγαμε σπὴ φωνὴ του, ἦταν ὅταν μάθαινε πὼς δέν ἀφήσαμε ἀπαράκλητο καὶ δίχως συμπαράσταση ἐκεῖνον πού κλήθηκε μετὰ νὰ πάρει τὴ σκυτάλη καὶ νὰ σταθεῖ στὸν μαρτυρικό τὸπο καὶ τύπο Χριστοῦ. Δόξα τῷ Θεῷ, ὁ Γέροντας ἦταν πολὺ καλύτερος γονιὸς ἀπὸ ἐμᾶς, τὰ παιδιά του.

Πάτερ ήμών...

Ἐσὺ πού μᾶς ἔστειλες στὸν κόσμον τῆς φθορᾶς ἕναν πατέρα δίπλα μᾶς νὰ μᾶς προσέχει... σ' εὐχαριστοῦμε!

Γιὰ καὶ σπὴν ἀγκαλιὰ Σου, πού τώρα ἀναπαύεται, πάλι γιὰ μᾶς σὲ Σέ-να θὰ μιλᾷ.

Ποιός ήταν ο Μητροπολίτης πρ. Πειραιώς Καλλίνικος

ΕΚ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ο μακαριστός Μητροπολίτης πρώην Πειραιώς κυρός Καλλίνικος (κατά κόσμον Κωνσταντίνος Καρούσος) ἐγεννήθη τὴν 20ῆ Σεπτεμβρίου τοῦ 1926 στὸ Βαρθολομιό Ἡλείας. Ἦταν πτυχιούχος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Χειροτονήθηκε Διάκονος τὸ 1956 καὶ Πρεσβύτερος τὸ 1959. Διετέλεσε λαϊκὸς ἱεροκέρυξ στὴν Ἡλεία τὸ 1947, λαϊκὸς ἱεροκέρυξ καὶ

κατηχητὴς στὴν Πάτρα τὸ 1948, ἱεροκέρυξ Ἰ.Ν. Ταξιαρχῶν Ἀμαλίου Ἰδρύματος τὸ 1959, Ἡγούμενος Ἰ.Μ. Βαρλαάμ Μετεώρων καὶ ἱεροκέρυξ Τρικάλων 1961. Διηκόνησε ὡς ἱεροκέρυξ στὸ Παγκράτι 1962-1975, ἐνῶ διετέλεσε Καθηγητὴς τοῦ Φροντιστηρίου Κατηχητῶν καὶ Γενικὸς Διευθυντὴς τῶν Κατηχητικῶν σχολείων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν (1967-1980).

Ἰδρυσε τὴν Ἀδελφότητα «Ἡ Χρυσοπηγή», τὸν Σύνδεσμο Ἀγάπης «Ὁ ἱερός Χρυσόστομος», τὴν «Πνευματικὴ Διακονία Νεότητας» (μὲ τὸ οἰκεῖο Οἰκοτροφεῖο) καθὼς καὶ τὴν Ἱερά Συνοδική Μονή «Παναγία ἢ Χρυσοπηγή» τῆς ὁποίας διετέλεσε Ἡγούμενος ἕως τὸ 2019. Συνέγραψε πέραν τῶν ἑβδομηντα (70) βιβλίων θρησκευτικοῦ καὶ πνευματικοῦ περιεχομένου καὶ ἀρθρογράφησε σὲ πλεῖστα περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες.

Τὸ 1975 ἐξελέγη Τιτουλάριος Μητροπολίτης Ρωγῶν καὶ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἐξέδωσε τὴν ἐφημερίδα «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», τῆς ὁποίας ἐπὶ ἑπταετία ἦταν Διευθυντὴς.

Στὶς 12 Ἰανουαρίου τοῦ 1978 ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ ἡ ἐνθρόνισή του ἔγινε στὸν Καθεδρικό Ναό τῆς Ἁγίας Τριάδος Πειραιῶς στὶς 5 Φεβρουαρίου 1978. Παρτήθη μετὰ ἀπὸ 28ετία στὶς 4 Φεβρουαρίου τοῦ 2006. Ἀπὸ τὴν παραίτησή του καὶ μετὰ ἐφησύχασε στὴν Ἱερά Συνοδική Μονή Παναγίας Χρυσοπηγῆς.

«Ὁ Γέροντας», ὅπως τὰ πνευματικά του τέκνα τὸν ἀποκαλούσαμε, ἀπὸ τὶς ἀπαρχές τοῦ βίου του ἀγάπησε τὸν Ἰησοῦ Χριστό καὶ τὴν

ἱεραποστολικὴ δρᾶσι. Οἰκοδόμησε τὸν ἕσω ἄνθρωπο κατὰ τὰ κελεύσματα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Δραστηριοποιήθηκε ἐκκλησιαστικὰ ἀπὸ τὰ νεανικά του χρόνια στὴν κατήχησι καὶ στὸν φωτισμὸ τῶν νέων ἀνθρώπων. Ἀγάπησε τὸ κήρυγμα, τὴ διακονία τοῦ Λόγου, ἐργαζόμενος ἀκατάπαυστα ἔτσι, ὥστε νὰ εἰσέλθει ὁ Κύριος στὴν ψυχὴ τῶν προσώπων, πού τὸν ἐμπιστεύονταν καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Ἡ ἀπόλυτη ἀφιέρωσή του στὸν Τριαδικό Θεό ἐπισφραγίστηκε μὲ τὴ μοναχικὴ του ἀπόκαρσι καὶ τὴν εἰσοδό του στὴν ἱερωσύνη. Οἱ δύο αὐτὲς κεντρικὲς ἐπιλογές στὴ ζωὴ του πυρόλησαν τὸν ἦδη ὑπάρχοντα ζῆλο. Ἐργαζόταν ἀκατάπαυστα καὶ ἀξιώθηκε νὰ δεῖ τοὺς κόπους του νὰ καρποφοροῦν ἀπὸ νωρίς.

Ἀεικίνητος καὶ δυναμικός, πορεύτηκε μὲ μοναδικό σκοπὸ τὴν Εὐαγγελικὴ σπορά. Ἀπὸ τὸ Βαρθολομιό τὴν τοπικὴ του πατρίδα, στὴν Πάτρα καὶ μετέπειτα στὸ Παγκράτι. Ἀπὸ τὴ Μονὴ Βαρλαάμ τῶν Μετεώρων στὴν Ἱερά Μονὴ Παναγίας Χρυσοπηγῆς στὸ Πολυδένδρι. Ἀπὸ τὸ φροντιστήριον Κατηχητῶν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν στὴ διεύθυνσι τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ὁ τελικός του ὅμως προορισμὸς ἀδιαμφισβήτητα ἀποτελέσασε ἡ Ἱερά Μητρόπολι Πειραιῶς, στὴν ὁποία ἐξελέγη Μητροπολίτης αὐτῆς. Αὐτὸς ἦταν ὁ τόπος ὅπου κορυφώθηκε ἡ σπουδαία ἐκκλησιαστικὴ του δρᾶσι.

Ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς τῆς Μητροπόλεως Πειραιῶς καθημερινὰ μνημονεύουν καὶ μαρτυροῦν τὰ ὅσα ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης πρώην Πειραιῶς κυρός Καλλίνικος προσέφερε. Μὲ συναίσθησι τῆς μεγάλης εὐθύνης πρὸς τοὺς πιστοὺς στελέχωνε τὴ Μητρόπολι μὲ πρόσωπα ἱκανὰ, ἀκέραια καὶ θυσιαστικά, ὥστε νὰ ἐργαστοῦν στὶς ἀνάγκες τῆς διακονίας τοῦ λαοῦ. Πλῆθος κληρικῶν χειροτονήθηκε ἀπὸ τὰ χέρια του, ὄντας μὲ τοὺς ἱερεῖς πατρικά αὐστηρὸς, μὰ συνάμα ἀνθρώπινος καὶ ἐπιεικής, ὅταν ἀναγνώριζε στὰ πρόσωπα φιλότιμο καὶ καλὴ προαίρεσι. Πλῆθος λαϊκῶν ἐπιστημόνων, ἐκπαιδευτικῶν, μὰ καὶ ἀπλῶν ἀνθρώπων τοῦ μόχθου συγκεντρώθηκαν γύρω του ἔτοιμοι νὰ ἐργαστοῦν γιὰ τὴν Ἐκκλησία.

Μὲ μεθοδικότητα καὶ ἐνθουσιασμὸ δημιούργησε κατηχητικὰ σχολεῖα σὲ κάθε γειτονιά τοῦ Πειραιᾶ, τῆς Δραπετσῶνας καὶ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου Ρέντη, μὲ σκοπὸ νὰ κατευθύνει τὴ νεότητι πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Χιλιάδες νέοι ἄνθρωποι κατηχήθηκαν, φιλοξενήθηκαν σὲ κατασκηνώσεις, συζήτησαν γιὰ τὰ προβλήματά τους, συμμετεῖχαν στὴ λατρεία τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλα αὐτὰ τὰ νεανικά πρόσωπα εἶχαν

τὴν εὐκαιρία νὰ ζήσουν τὴν Ἐκκλησία ὡς γιορτὴ καὶ χαρὰ, ὡς τὴ μία καὶ ἀληθινὴ πρότασι βίου.

Μὲ τόλμη καὶ προοδευτικότητα ἴδρυσε Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ καὶ ἐξέδωσε Περιοδικό. Καὶ τὰ δύο ἔφεραν τὸ ὄνομα «Πειραικὴ Ἐκκλησία» γιὰτὴν φιλοδοξία του ἦταν νὰ καταστοῦν «ἐκκλησιαστικὸ ἄμβω-

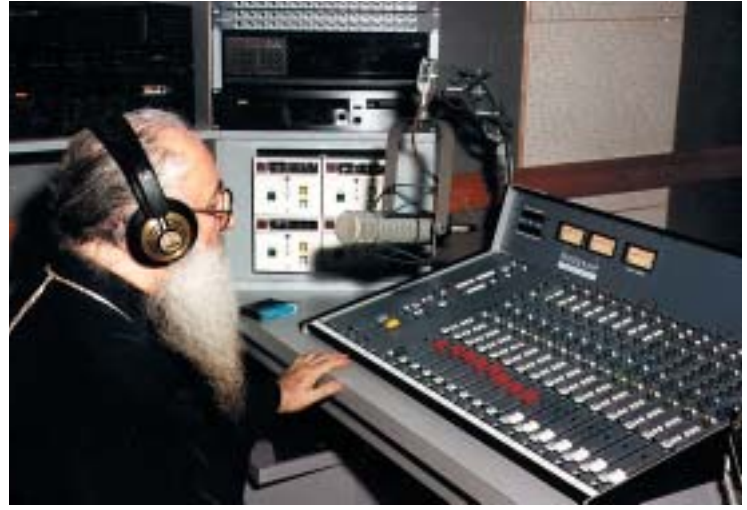
νες» με ξεκάθαρη ταυτότητα. Σκοπός και αποστολή αυτών ήταν να φτάνει ή φωνή της Ἐκκλησίας, ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ σέ κάθε σπίτι σέ ὅλη τήν οἰκουμένη. Δέν φοβήθηκε νά χρησιμοποιήσει τά σύγχρονα μέσα ἀλλά ἀντιθέτως ἔδωσε παράδειγμα πού ἀκολούθησαν κατόπιν πολλοί, γιά τό πῶς ἡ Ἐκκλησία πραγματώνεται ὅταν ἀνοίγεται στό σήμερα χωρίς νά ἀπολέσει τίποτα ἀπό τήν ἀλήθειά της.

Μέ διάθεση προσφοράς πρὸς τήν παιδεία καί τόν πολιτισμό ἴδρυσεν Παιδικό Σταθμό, Νηπιαγωγεῖο καί Δημοτικό Σχολεῖο, ὅπως ἐπίσης Σχολή Ἀγιογραφίας καί Σχολή Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Αὐτά τά ἱδρύματα ἔδωσαν τή δυνατότητα σέ χιλιάδες παιδιά νά παιδαγωγηθοῦν ἐν Χριστῷ, νά ἀγαπήσουν τήν Ἑλλάδα καί τόν τρόπο της, νά ἀνοιχθοῦν στή γνώση καί στή σπουδή συστηματικά καί στοχευμένα.

Λειτουργοῦσε νεανικές κατασκηνώσεις σέ χώρους τῆς Ἱ. Συνοδικῆς Μονῆς Παναγίας Χρυσοπηγῆς, πού ἦταν Κτίτορας καί Καθηγούμενος, ἀπό τά πρῶτα χρόνια τῆς διακονίας του, πού μέ ἐπιτυχία γαλούχησαν στόν Χριστό χιλιάδες νεανικές ψυχές. Ταυτόχρονα πλούτισε, μετά ἀπό δωρεά, τήν κατά Πειραιᾶ Ἐκκλησία μέ ἰδιόκτητες σύγχρονες Κατασκηνωτικές ἐγκαταστάσεις στήν Παιανία Ἀττικῆς.

Μέ εὐαισθησία εὐαγγελική καί κοινωνική ἀνέπτυξε ἕνα γιγάντιο δίκτυο φιλανθρωπίας. Στίς ἐνορίες ἀνασυγκροτήθηκε τό φιλανθρωπικό ἔργο, δημιουργήθηκαν συσσίτια, τά ὁποῖα προσέφεραν καθημερινά τά ἀπαραίτητα στους συνανθρώπους μας πού στεροῦνται. Σέ ἐξαιρετικές ἀνάγκες ἡ Μητρόπολη ὑπό τήν καθοδήγησή του στάθηκε ἀρωγός σέ δοκιμαζόμενα πρόσωπα καί λαούς. Χαρακτηριστική ἦταν ἡ κινητοποίηση τῶν ἐνοριῶν κατά τήν περίοδο τοῦ πολέμου στή Σερβία, ὅπου τόνοι τροφίμων, ρουχισμοῦ καί φαρμάκων ταξίδεψαν ἀπό τόν Πειραιᾶ πρὸς τούς διωκόμενους Ὀρθοδόξους ἀδελφούς μας.

Ὅλη αὐτή ἡ προαναφερθεῖσα προσφορά τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου πρώην Πειραιῶς κυροῦ Καλλινίκου θά μπορούσε νά συνοψιστεῖ σέ ἕνα καί μόνο δῶρημα πού προσέφερε πλουσιοπάροχα στόν πιστό λαό. Τοῦτο ἦταν ὁ λόγος του. Ὁ Γέροντας κήρυττε ἀδιάλειπτα, σέ κάθε εὐκαιρία, μέ κάθε τρόπο. Ὁ ἄμβωνας ἦταν ὁ οἰκεῖος του τόπος. Ὅπου κι ἄν ἱεουργοῦσε, ἔθρεφε τούς πιστούς μέ τό κήρυγμά του. Σέ ὅποια ἐκδήλωση κι ἄν παρευρισκόταν ὑπῆρχαν ζεστά λόγια νά θερμάνουν τούς ἀκροατές του. Συμμετεῖχε σέ ἐκπομπές ρα-

διοφωνικές τῆς «Πειραικῆς Ἐκκλησίας» διδάσκοντας καί στηρίζοντας τούς ἀκροατές. Συνέγραφε κείμενα καί ἄρθρα γιά τό Περιοδικό τῆς Πειραικῆς Ἐκκλησίας καί γιά ἄλλα Ἐκκλησιαστικά ἔντυπα, ἀναζητώντας θέματα ἐπίκαιρα καί καίρια. Ἀκόμα καί σέ προσωπικές συζητήσεις μέ συνεργάτες καί πνευματικά του παιδιά, αἰσθανόταν κανεῖς τήν ἀγωνία του νά καταθέσει λόγο Θεοῦ. Αὐτός του ὁ λόγος γέννησε ὄλο αὐτό τό σπουδαῖο ἔργο. Ἄν δέν ὑπῆρχε αὐτός τίποτα δέν θά εἶχε πραγματοποιηθεῖ. Λίγο καιρό πρὶν ἀπό τήν ἀναχώρησή του πρὸς τούς οὐρανούς μᾶς εἶχε ἐκμυστρευθεῖ: «Ποτέ δέν ἔνιωσα τόν ἑαυτό μου ὡς δεσπότη. Πάντα πίστευα πῶς εἶμαι ταπεινός ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου».

Τοῦτον τόν ἐκκλησιαστικό ἄνδρα σήμερα πενθηφορεῖ σύσσωμο τό ἐκκλησιαστικό σῶμα, ἰδιαίτερα ὅμως τά μέλη τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πειραιᾶ, μέ πόνο ἐξαιτίας τοῦ ἀποχωρισμοῦ καί τῆς στερησεῶς του ἀλλά καί μέ ἐλπίδα πῶς θά πρεσβεύει γιά ὅλους εἰς τό ὑπερουράνιο θυσιαστήριο, εὐχόμενος διαρκῶς γιά τή συνέχιση τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς καθ' ἡμᾶς Μητροπόλεως καί τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, ψιθυρίζοντας μυστικά στίς καρδιές τῶν πιστῶν, λόγους νοθεσίας καί παρηγορίας, λόγους θυσιαστικούς καί ἀγαπητικούς. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου πρώην Πειραιῶς καί Φαλήρου αἰωνία ἡ μνήμη!

Τελείωσε ή πρώτη πράξη (;)

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΤΟΥΝΗ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΑΣ «ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ»

Στό μεγάλο παλκοσένικο της ανθρώπινης ιστορίας φέτος ανέβηκε ένα έργο που ακόμα δέν τελείωσε. Δέν ξέρουμε πόσο θά κρατήσει. Ἄπορούμε ἂν εἶναι δράμα, τραγωδία ἢ ἴσως κάποια ἄθλια μαύρη κωμωδία, σπημένη ἀπό κάποιους γιά νά γελάσουν καί νά κερδίσουν εἰς βάρος τῶν πολλῶν. Σ' αὐτή τήν παράσταση φαίνεται πῶς ἡ πρώτη πράξη σέ λίγο ὀλοκληρώνεται. Ἐμεῖς, οἱ παγκόσμιοι θεατές, βυθιζόμαστε στίς σκέψεις καί στά συναισθήματα πού γεννιοῦνται μέσα μας, καθώς προσπαθοῦμε ν' ἀπολαύσουμε τό πρώτο σύντομο διάλειμμα πού φαίνεται πῶς ξεκινάει.

Ἡ πρώτη σκέψη πού γεννιέται εἶναι τό ἐρώτημα: μήπως ἐμεῖς δέν εἴμαστε θεατές σ' αὐτή τήν παράσταση τῆς ιστορίας τοῦ ἔτους 2020 ἀλλά εἴμαστε πρωταγωνιστές καί συντελεστές της; Ὅταν ἡ συμφορά χτυπάει τόν πλανήτη, κάθε στάση εἶναι ἕνας ρόλος. Κάθε ἄνθρωπος πρωταγωνιστής.

Εἶναι ὅμως καί οἱ ἄλλοι. Αὐτοί πού ἔπαιξαν τούς κακούς καί περιττούς ρόλους καί πού ἀπό κομπάρσοι παραλίγο νά γίνουν πρωταγωνιστές στή σχιζοφρένεια τῆς «ἐξυπνάδας», τῆς δειλίας, τῆς ἡμίθειας, τῆς ἀνευθυνότητας, τῆς κακίας καί τοῦ ἐγωισμοῦ. Τούτη ἡ παράσταση τῆς πανδημίας ἀνέβασε στή σκηνή κάθε εἶδους ἀτάλαντο καί κομπλεξικό, πού εἶχε ἀποθνήσκον νά φανεῖ, νά ἐπικοινωνήσει, νά βάλει τή σφραγίδα του σ' ἕνα σκηνικό πού μιά χαρά θά ἦταν καί χωρίς ἐκεῖνον. Εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἔγραψαν ἀνεξέλεγκτα, πού ἀποφάνθηκαν βαρύγδουπα, πού προφήτεψαν ὡς «φωτισμένοι», πού ἔκαναν τόν κριτή καί τόν δικαστή τῶν ἰθυόντων, πού ἀφόρισαν τούς προδότες, πού ἀνακάλυψαν συνωμότες, πού ἔκαναν αὐτό πού ἤθελαν, γιὰ τό δικό τους θέλημα τό στήριξαν στίς ἰδεοληψίες τους καί ἀρνήθηκαν νά τό ὑποτάξουν στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Τό ἐκκλησιαστικό σῶμα πονοῦσε καί ἀγκομαχοῦσε ἀπό τήν πολεμική τῶν ἀμαθῶν καί

Παίξαμε τούς ρόλους μας μέ συνέπεια. Ρόλοι πού δέν μᾶς ἀνατέθηκαν ἀλλά τούς ἀναλάβαμε μόνοι μας ἀνάλογα μέ τή διάθεση καί τό περιεχόμενο τῆς καρδιάς μας.

Σ' αὐτή τήν πρώτη πράξη τῆς παράστασης, πού θά μπορούσαμε νά τήν ὀνομάσουμε «Κορωνοϊός 2020», ὑπῆρξαν δύο κατηγορίες ρόλων. Ἡ πρώτη κατηγορία ἀφορᾷ τούς πραγματικούς πρωταγωνιστές. Εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι πού πάλεψαν ὡς ἀσθενεῖς, πού ἐξέπνευσαν ὡς θύματα, πού ἔκλαψαν γιά τούς ἄνθρώπους πού ἔχασαν, πού σπάρξε ἡ καρδιά τους ἀπό ἀγωνία καί ἄγχος γιά τά ἀποτελέσματα τῶν ἱατρικῶν ἐξετάσεων καί γιά τό τί θά φέρει ἡ αὐριανή ἡμέρα. Εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι πού φόρεσαν τήν ποδιά τοῦ ἱατροῦ, τοῦ νοσηλευτή, τοῦ φαρμακοποιοῦ, τοῦ παραιατρικοῦ προσωπικοῦ καί κράτησαν τίς ἐπάλλξεις τῆς ζωῆς, τῆς ἀξιοπρέπειας, τῆς ἀνθρωπιάς, τῆς θυσίας, τῆς προσφορᾶς, τοῦ ἀξεπέραστου μεγαλείου. Μέ τούς ἰδρώτες καί τό αἶμα τους ἔδωσαν λάμψη σ' αὐτή τήν παράσταση καί ἀξία ἀπέραντα τραγική, πού δέ θά ξεπεραστεῖ ποτέ. Εἶναι ἐπίσης καί ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἔκαναν τή δουλειά τους ἀθόρυβα καί σωστά πίσω ἀπό ράφια καί ταμεία, μέσα στά καμίνια τῶν φούρνων, πίσω ἀπό τά τιμόνια τῶν φορηγῶν, μπροστά ἀπό τίς ὀθόνες τῶν ὑπολογιστῶν, μέσα σέ κελιά μοναστηριῶν καί σφραγισμένους ναούς, πάνω σέ μοτοσυκλέτες καί περιπολικά, κάτω σέ μηχανοστάσια καί συνεργεῖα, γιά νά διασφαλίσουν τά ἀπαραίτητα τῆς καθημερινότητας τῶν πολλῶν, τήν ἀσφάλεια τῆς ζωῆς, τή νομιμότητα τῆς πολιτείας καί μιά μπουκιά οὐρανό στίς ψυχές πού βασανίζονται ἀπό τό αἰώνιο ἐρώτημα τοῦ Σταυροῦ: «Ἡλί Ἡλί, λιμά σαβαχθανί;»

τήν ἐχθρότητα τῶν ἄσπονδων «φίλων» ἀλλά οἱ «ἀμύνητες» τῶν ἱερῶν καί τῶν ὁσίων τῆς Ὁρθοδοξίας δέν ἐπέτρεψαν νά τούς ἀγγίξει αὐτός ὁ πόνος τοῦ σώματος, διότι αὐτοί βρῆκαν τρόπους νά ἐκκλησιαστοῦν καί νά κοινωνήσουν, βρῆκαν τρόπους νά λατρέψουν τόν Θεό «ἐν ἐκκλησίαις», ἀτομικά καί μόνοι τους, μέ λίγους «δικούς τους», σέ μικρές ὁμάδες πού συστήθηκαν ἀπό κάποιους «φωτισμένους» μέ αἴσθησι καθήκοντος, σέ ἀντίθεση μέ τούς πολλούς ριψάσπιδες, τούς «ἐπαγγελματίες», τούς «μισθωτούς», οἱ ὁποῖοι ἔσκυψαν τό κεφάλι μέ ὑπομονή καί ἀπό συγκατάβαση, γιά νά μή διαρρήξουν τόν ἄρραφο χιτώνα τοῦ Χριστοῦ, γιά νά μὴ πληγώσουν τό ζωντανό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μέ τό χτύπημα τῆς ἐξάιρεσης, τῆς ὑποτιθέμενης ἀρετῆς καί τῆς ἐξυπνάδας.

Κάποιοι, χωρίς αἰδῶ, χωρίς γνώση, χωρίς ἀποδείξεις, χωρίς δισταγμό, χωρίς σεβασμό, ἀνέλαβαν τόν ἄθλιο ρόλο τοῦ λαοπλόγου τῶν μυστηρίων τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἄγευστοι ἀπό τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στήν ὑπαρξή τους, θέλησαν νά σπιλώσουν τή θεϊκή δύναμη καί νά ἀμαυρώσουν τό μέγα θαῦμα τῆς θείας χάριτος, πού συντελεῖται ἀδιάκοπα ἀπό τόν Ἐνανθρωπήσαντα Κύριο μέ τίς ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐδῶ καί χιλιάδες χρόνια στόν πεσμένο καί ἀμαρτωλό κόσμο μας. Θέλησαν νά σπείρουν τά ζιζάνια τῆς ἀμφιβολίας γιά τό Σῶμα καί τό Αἶμα τοῦ Χριστοῦ, πού σώζει καί δίνει ζωή σέ ἑκατομμύρια πιστοῦς ὀρθοδόξους στό διάβα τῶν αἰῶνων. Θέλησαν νά παρουσιάσουν τήν πίστη ὡς πολυτέλεια, τήν Ἐκκλησία ὡς περιττό καί τούς ἄνθρώπους τῆς ὡς ἀφελεῖς ἀγραμμάτους, ἐπικίνδυνους γιά τήν ὑγεία καί τήν ἀσφάλεια τοῦ γενικοῦ κοινωνι-

κοῦ συνόλου. Ὅλοι αὐτοὶ ἀνέλαβαν τὸν ρόλο τοῦ ἐκτελεστικοῦ ὄργανου κάποιων σκοτεινῶν ἐγκεφάλων πού σχεδιάζουν μιά κοινωνία ἄθρησκη καί οὐδετερόθρησκη, ἕναν παγκόσμιο ἄνθρωπο χωρὶς πνευματικά ἐρείσματα, χωρὶς ὑπαρξιακές ἀγωνίες, χωρὶς κριτικό πνεῦμα καί ἐλευθερία ἔκφρασης. Εἶναι αὐτοὶ πού ὄνειρεύονται ἕναν ἄνθρωπο καταναλωτή, γεμάτο ἀνασφάλειες καί ἐσωτερικά κενά, πού προσπαθεῖ νά τὰ ξεπεράσει μέ τὴν ἐντονότερη κατανάλωση. Εἶναι ἡ παγκόσμια ὀλιγαρχία κάποιων τραπεζιτῶν καί χρηματοοικονομικῶν μαμούθ πού προσπαθοῦν νά ἐπιβάλλουν στὴν παγκόσμια κοινότητα τὴ δικτατορία τοῦ οικονομικοῦ συμφέροντος, τὴν ἐπιβολὴ τῆς κατευθυνόμενης συμπεριφορᾶς, τὴν ἀπόλυτη ἐξουσία τοῦ ἰσχυροῦ, τὴ φοβερὴ μάλιστα τοῦ «ἐκλεκτοῦ».

Καθὼς κλείνει ἡ πρώτη πράξη αὐτῆς τῆς παράστασης, στὸ μικρὸ διάλειμμα πού βιώνουμε, μᾶς ἔρχεται στὸ μυαλό πὼς τὸ ἐργαλεῖο πού κίνησε καί ἐνεργοποίησε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ρόλους πού παίξαμε εἶναι ὁ φόβος τοῦ θανάτου. Ὁ φόβος τοῦ θανάτου ἔκανε τὴν παγκόσμια κοινότητα νά λυγίσει καί νά κουρνιαξοῦν σάν τρομοκρατημένο ζῶο σπὶ φωλιά του. Ὁ φόβος τοῦ θανάτου δημιουργεῖ στὸν ἄνθρωπο τὴν ἀγωνία καί τὴν ἀπελπισία γιὰ τὴν ἀσθένεια, σπάζει τὴ σχέση του μέ τὸν Θεό καί τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν συνάνθρωπό του, πού πλέον δὲν τὸν βλέπει ὡς ἀδελφὸ ἀλλὰ ὡς δολοφόνου. Πάνω σ' αὐτὸ τὸν φόβο θά σπριχτεῖ ἡ δευτέρη πράξη αὐτῆς τῆς παράστασης μέ ὅ,τι πρόκειται, ἂν θέλει καί ἐπιτρέψει ὁ καλὸς Θεὸς νά ζήσουμε.

Ἐμεῖς, τὰ ζωντανὰ μέλη τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας, ἔχουμε τίς ἀπαντήσεις στὰ ἐναγώνια ἐρωτήματα τῆς ζωῆς, τῆς ἀσθένειας καί τοῦ θανάτου. Οἱ ἀπαντήσεις δὲ βρίσκονται σὲ θεωρίες καί κείμενα οὔτε σὲ ἀντιπαράθεσις καί διαβουλεύσεις. Ἡ μεγάλη ἀπάντηση δὲν εἶναι λόγια καί σκέψεις. Εἶναι πρόσωπο. Εἶναι τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος, ὡς Νικητὴς τοῦ θανάτου, εἶναι ὁ δρόμος, ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωὴ μας. Ἡ σχέση μας μαζί Του δὲν διακόπτεται ἀπὸ τίποτε. Μόνον ἐμεῖς μπορούμε νά σπάσουμε αὐτὴ τὴ σχέση καί νά Τὸν βάλουμε στὸ περιθώριο. Ἄν θέλουμε λοιπὸν νά κρατήσουμε αὐτὴ τὴ σχέση, δὲν εἶναι ἀργά. Μποροῦμε τώρα, σ' αὐτὸ τὸ διάλειμμα τῆς φαινομενικῆς ἐπικρατοῦσας πανδημίας, νά προσευχηθοῦμε ἔντονα, μετὰ δακρύων, μέ μετάνοια καί συντριβή, γιὰ νά μᾶς δώσει ὁ Χριστὸς διάκριση. Νά μᾶς δώσει φωτισμό, γιὰ νά ξεχωρίσουμε τὸ σωστὸ ἀπὸ

τὸ λάθος, τὸν ἐγωισμό ἀπὸ τὴν ἀξιοπρέπεια, τὸν φαρισαϊσμό ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ εὐσέβεια, τὸ πραγματικὸ μαρτύριο ἀπὸ τὴν πρόχειρη καί ἀνέξοδη παλ- ληκαριά. Νά μᾶς δώσει ὁ Χριστὸς διάκριση νά μὴν κατακρίνουμε, νά μὴν κομπάζουμε, νά μὴν αἰσθανθοῦμε οἱ φωτισμένοι, γιατί μπορεῖ στὸ τέλος τὸ δικὸ μας φῶς νά ἀποδειχθεῖ πραγματικὸ σκοτάδι καί τὸ ἀληθινὸ σκοτάδι μέσα μας νά εἶναι τεράστιο... Νά μᾶς δώσει ὁ Θεὸς διάκριση, γιὰ νά μὴ γίνουμε πηγὴ μόλυνσης ἀπὸ τὸν ἰὸ ἀλλὰ οὔτε καί πηγὴ φόβου τοῦ ἀδελφοῦ.

Ὅταν τελειώσει αὐτὸ τὸ διάλειμμα, πού μακάρι, νά εὐχνηθοῦμε, νά εἶναι τόσο μεγάλο ὥστε νά ξεχάσουμε τὴν πρώτην πράξη τοῦ δράματος, τότε θά κληθοῦμε νά βαδίσουμε τὸν δρόμο τῆς μεσότητος. Νά μὴ λοξοδρομήσουμε οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά. Νά φροντίσουμε νά μείνουμε ἐνωμένοι μέσα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, βαδίζοντας τὴ βασιλικὴ ὁδὸ τῆς καταλλαγῆς, τῆς ὑπακοῆς, τῆς ταπεινώσεως, τοῦ ἐλεύθερου φρονήματος, τῆς καλῆς ὁμολογίας καί τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης. Κρατήσαμε μιά στάση κατὰ παραχώρηση ὄχι κατ' εὐδοκία. Αὐτὸ δὲν ἔγινε ἀπὸ δειλία. Ἐγινε ἀπὸ διάκριση, γιὰ νά μὴ σκανδαλίσουμε καί νά μὴ στεναχωρήσουμε ἀσθενεῖς συνειδήσεις. Τώρα πλέον, ὅμως, ἔχουμε τὸ δικαίωμα, ἠθικὰ καί νομικὰ, μετὰ ἀπὸ τὸν τρόπο μάλιστα πού ἔληξε ἡ πρώτη πράξη τοῦ δράματος, μέ περιφερόμενες μουσικὲς συναυλίες καί κομματικὲς λαϊκίστικες συγκεντρώσεις στὸ κέντρο τῶν Ἀθηνῶν, νά διεκδικήσουμε τὸ ἕνα καί μοναδικὸ ἀναφαίρετο δικαίωμά μας, τὴ συμμετοχὴ μας στὸ Ποτήριο τῆς Ζωῆς. Κανεὶς δὲν μπορεῖ καί δὲν ἔχει πλέον τὸ δικαίωμα νά μᾶς στερήσει ἀπὸ τὴ Θεία Εὐχαριστία. Ἡ Θεία Κοινωνία μέ τὸ Σῶμα καί τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ δὲν γίνεται νά ξαναμπεῖ σὲ κανένα τραπέζι συσκέψεων καί διαβουλεύσεων. Ἄν κινήθοῦμε γύρω ἀπὸ τὴν ἀληθινὴ προσευχὴ καί τὴ Θεία Λειτουργία, εἶναι σίγουρο πὼς ἡ δευτέρη πράξη αὐτοῦ τοῦ παγκόσμιου ἔργου, πού θά κληθοῦμε νά ξαναπαίξουμε, θά ἔχει πολὺ λιγότερα πνευματικὰ θύματα ἀπὸ τὴν πρώτη καί θά ἐπιφέρει τὴν ἐλπίδα καί τὴ χαρὰ, γιὰ τὴν ὁποία διψάει σ' ὅλα τὰ μήκη καί τὰ πλάτη τῆς γῆς ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ φόβος τοῦ θανάτου ἄς γίνει γιὰ μᾶς μνημὸν θανάτου. Αὐτὸ θά βοηθήσει νά φιλοσοφήσουμε ἀληθινά, νά χαροῦμε τὴν ἐπίγεια ζωὴ πού μᾶς ἀπομένει καί νά βιώσουμε τὴ μετάνοια, πού θά ὀδηγήσει ἀπὸ τώρα σ' ἐκείνη τὴ ζωὴ ἡ ὁποία δὲν τελειώνει ποτέ. Καλὴ συνέχεια... ●

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ

Ἡ «γλωσσολαλία» τῶν Πεντηκοστιανῶν ἔχει σχέση μέ ἐκείνη τῶν Ἀποστόλων;

Ὡς ἀντιπροσωπευτικότερο παράδειγμα νόθης κατάστασης, καί ὄχι γνήσιας ἐμπειρίας στὶς κινήσεις τῶν Πεντηκοστιανῶν, θεωρεῖται ἡ λεγόμενη «γλωσσολαλία». Οἱ διάφοροι Πεντηκοστιανοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι γιὰ κάθε «τέλειο» Πεντηκοστιανό, μετὰ τὸ «βάπτισμα τοῦ ὕδατος» (ἀναβαπτισμός, γιὰ ὅσους Ὁρθοδόξους προσχωροῦν στὸν Πεντηκοστιανισμό), ἀκολουθεῖ τὸ «βάπτισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» καί συνοδεύεται ὁποσδήποτε ἀπὸ τὸ «χάρισμα» τῆς «γλωσσολαλίας». Αὐτὴ τὴν «ἐμπειρία τῆς γλωσσολαλίας» οἱ Πεντηκοστιανοὶ τὴν συνδέουν μέ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Ὑποστηρίζουν ὅτι, ὅπως στὴν περίπτωση τῆς Πεντηκοστῆς οἱ Ἀπόστολοι μιλοῦσαν «ξένες γλώσσες», ἔτσι καί σήμερα κάθε Πεντηκοστιανὸς πού δέχεται τὸ «βάπτισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» ὁμιλεῖ -πρέπει νά ὁμιλεῖ- «ξένες γλώσσες».

Ὅταν οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἀναφέρουν ὅτι τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς οἱ Ἀπόστολοι ἐκήρυτταν στὰ πλήθη «ἐτέραις γλώσσαις», ἐννοοῦν πραγματικὲς «ξένες γλώσσες», κατανοητὲς ἀπὸ τοὺς πολυεθνεῖς ἀκροατὲς τους καί ὄχι «ἄγνωστες» ἢ ἀκατανόητες «ἄναρθρες κραυγές». Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι δεκαεξί διαφορετικὲς ἐθνικότητες Ἰουδαίων ἄκουαν καί κατανοοῦσαν σπὴ γλώσσα τους ὁ καθένας τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων. Στὴν περίπτωση τῆς Πεντηκοστῆς, ὅσο καί στὸ φαινόμενο τῆς «γλωσσολαλίας» κατὰ τὴν ἀποστολικὴ ἐποχὴ, τὰ πράγματα ἦταν πολὺ διαφορετικὰ σὲ σχέση μέ ὅσα

συμβαίνουν σήμερα στοὺς Πεντηκοστιανούς. Τὸ φαινόμενο τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι μοναδικὸ στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας (Πράξ. Κεφ. β'). Ἐξ ἄλλου ἡ «γλωσσολαλία» τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἀφοροῦσε μόνο τοὺς Ἀποστόλους καί ὄχι σὲ ὅλο τὸ πλῆθος. Μιλοῦσαν, δηλαδή, ξένες γλώσσες μόνον οἱ Ἀπόστολοι καί ὄχι ὅλο τὸ πλῆθος. Δὲν ἦταν γενικὴ γλωσσολαλία, ὅπως θέλουν οἱ Πεντηκοστιανοί, ἀλλὰ εἰδικὸ χάρισμα.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διατάσσει νά μὴν «γλωσσολαλοῦν» ἐάν δὲν ὑπάρχει «διερμηνευτής» (Α' Κορ. ιβ' 10. ιδ' 26-28), καί δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὸ καί ἀπαραίτητο γνώρισμα κάθε πιστοῦ («μὴ πάντες γλώσσαις λαλοῦσι;», Α' Κορ. ιβ' 30). Ὑπογραμμίζει, μάλιστα, ὅτι «ἐάν... πάντες γλώσσαις λαλῶσιν, εἰσέλθωσι δὲ ἰδιῶται ἢ ἄπιστοι, οὐκ ἐροῦσιν ὅτι μαίνεσθε;» (ιδ' 23). Ὁ Ἀπόστολος τοποθετεῖ τὸ χάρισμα τῆς «γλωσσολαλίας» σὲ κατώτερη κλίμακα τῶν χαρισμάτων συμπληρώνοντας, μάλιστα, ὅτι μαζί μέ ἄλλα χαρίσματα «θά καταργηθῶν» (ιγ' 8). Δὲν εἶναι, λοιπὸν, ἡ «γλωσσολαλία» ἀναρθρες κραυγές καί ἐκστατικά φαινόμενα οὔτε καί ὑποχρεωτικὸ χάρισμα σὲ ὅλους, ὅπως αὐτὸ ἐμφανίζεται στὸν κῶρο τῶν Πεντηκοστιανῶν. Ἐνῶ, λοιπὸν, ἡ γλωσσολαλία τῶν Ἀποστόλων τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἔνωνε λαοὺς καί ἔθνη, στοὺς Πεντηκοστιανούς δημιουργεῖ σχίσματα, διαιρέσεις καί ἀνταγωνισμούς. Μόνον ἀπὸ αὐτὸ ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ γνήσιο χάρισμα ἀλλὰ γιὰ μιά νόθα κατάσταση, διότι δὲν οἰκοδομεῖ, δὲν ἐνώνει, δὲν ἔχει συγκεκριμένο σκοπὸ. Παρόμοια φαινόμενα συναντῶνται καί σὲ ἐξωχριστιανικούς, προχριστιανικούς ἀλλὰ καί σύγχρονους χώρους. Ἀσφαλῶς τὰ φαινόμενα αὐτὰ στὶς παραπάνω ὁμάδες δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Πρωτ. Κωνσταντῖνος Φλάκας

«Ἡ Ἐκκλησία ἔκανε τὴν μεγαλύτερη ὑπέρβαση!»

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΣΤΟ

Συνέντευξη στὸν τηλεοπτικὸ Σταθμὸ TRT καὶ στὸν δημοσιογράφου Σωτήρη Πολύζο παραχώρησε (29/4) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, μὲ θέμα τὶς τελευταῖες ἐξελίξεις γύρω ἀπὸ τὴν ἐπαναλειτουργία τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τὴν ἐπάνοδο τῶν πιστῶν σπὶ Θεία Λατρεία.

Ἐξομολογήθηκε ἀναγνώρισε ὅτι «εἶναι πολὺ σοβαρὴ ἡ εὐθύνη τῆς Πολιτείας καὶ τῶν ἐπιστημόνων γιὰ τὶς ἐξελίξεις· αὐτὸ δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ κανεὶς. Ταυτόχρονα καὶ ἡ Ἐκκλησία συνέβαλε τὰ μέγιστα, ἔκανε τὴ μεγαλύτερη ὑπέρβαση πού θά μπορούσε νὰ κάνει καὶ αὐτὸ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ ὅλους...». Παρατήρησε, ἐπίσης, ὅτι τυχόν καθυστέρηση λήψης τῶν ἀποφάσεων σχετικά μὲ τὴ λειτουργία τῶν Ἱερῶν Ναῶν «ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ὀδηγήσει σὲ ἀνεξέλεγκτες καταστάσεις. Αὐτὸς ἦταν καὶ δικὸς μας μεγάλος προβληματισμός, διότι ἡ ὑπομονὴ εἶχε ἐξαντληθεῖ. Ὁ λαὸς μας πεινᾷ καὶ διψᾷ γιὰ τὴ Θεία Κοινωνία. Στερήθηκε τὰ μέγιστα κατὰ τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα καὶ τὸ Πάσχα καὶ εἶναι λογικὸ νὰ ἀναζητεῖ, ὅπως καὶ ὅλοι μας, νὰ βρεθεῖ ἐπὶ τὸ αὐτὸ, μὲ ὅλες τὶς προφυλάξεις καὶ μὲ πλήρη ἐπίγνωση ὅτι ὁ κίνδυνος δὲν ἔχει ἐκλείψει. Ἐπρεπε, λοιπὸν, νὰ ὑπάρξει χρονοδιάγραμμα, ὅπως καὶ ἔγινε». Ὁ κ. Ἰγνάτιος ἐξήρε τὶς προσπάθειες τῶν ἀνθρώπων πού συνέβαλαν σ' αὐτὴ τὴν ἐξέλιξη, μὲ πρώτη τὴν ὑπεύθυνη, γιὰ τὰ Ἐκκλησιαστικά, Ὑπουργὸ Παιδείας, ἐνῶ ὑπῆρχαν καὶ φωνές πού τοποθετοῦσαν τὶς ἐξελίξεις γιὰ ἀργότερα: «ἐν τέλει, ἐπικράτησε ἡ σωφροσύνη, πού μᾶς δίνει τὴ δυνατότητα νὰ προγραμματίζουμε πῶς θά ἐξελιχθοῦν τὰ πράγματα στὸ ἐξῆς...».

Ἐρωτηθεὶς ἂν ἡ Κυβέρνηση ἔνωσε τὴν πίεση ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ ἔφερε νωρίτερα τὶς ρυθμίσεις γιὰ τὴν ἐπαναλειτουργία τῶν Ναῶν, τόνισε ὅτι «ἡ πίεση ἦταν καὶ εἶναι ἀφόρητη σὲ ὅλους μας. Ἀπὸ καιροῦ ἔχω πεῖ ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐμφανιστοῦν φαινόμενα «κρυπτοχριστιανισμοῦ», καταστάσεις πού δὲν θά μπορούσαμε νὰ ἐλέγξουμε, μὲ συνέπεια τὸ ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετο. Τονίσαμε τὸ ζήτημα τῆς ψυχικῆς κόπωσης. Ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ σώσουμε τὰ σώματα καὶ νὰ βλάψουμε τὶς ψυχές. Ἡ ὑπερβολικὴ πίεση σπὴν ψυχὴ μπορεῖ νὰ προκαλέσει βλάβες καὶ στὸ ἴδιο μας τὸ σῶμα. Βρέθηκε, λοιπὸν, τὸ μέτρο. Θά τηρήσουμε τοὺς κανόνες ἐπακριβῶς. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία σταθήκαμε ἄξιοι τῶν περιστάσεων. Ἄν ὑπῆρξαν ὀρισμένες ἐξαιρέσεις τῶν ἐξαιρέσεων, δὲν εἶναι κἄν στατιστικὰ προσμετρήσιμες».

Ἐρωτηθεὶς γιὰ τὴν κριτικὴ πού δέχθηκε ἡ Ἐκκλησία, μέχρι ν' ἀποφασίσει ἡ Κυβέρνηση νὰ κλείσει τοὺς Ναοὺς, παρατήρησε ὅτι «ἡ Ἐκκλησία ὑστερεῖ, ὅσον ἀφορᾷ τὴ διαχείριση τῆς δημόσιας φωνῆς Της, ἐνῶ ἔκανε τὴ μεγαλύτερη θυσία. Τελικὰ, κρατήσαμε τὴν ἐνότητά μας. Τὰ λάθη προσμετροῦνται καὶ θά τὰ ἀξιολογήσουμε, ὅταν θά ἔρθει ἡ ὥρα καὶ σίγουρα ὅλοι μας θά γίνουμε σοφότεροι, ὅπως, ἄλλωστε καὶ ὁ ἴδιος ὁ λαὸς μας, οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ ἐπιστήμονές μας».

Ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀναφέρθηκε σπὴν ἀναθέμανση τῆς κατ' οἶκον Ἐκκλησίας στὸ παρελθόν διάστημα καὶ σπὴν ἐμπειρία πολλῶν ἀνθρώπων πού ἔζησαν μὲ κατάνυξη τὶς ἱερές Ἀκολουθίες ἀπὸ τὸ

σπίτι, κάτι πού δὲν συνέβαινε στὸ παρελθόν, εἴτε λόγω τῆς ὑπερπαρασκόλησης, εἴτε τῆς ἀπόσπασης τῆς προσοχῆς τους μέσα στοὺς Ναοὺς: «Αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅμως, ὅτι ἀντικαθίσταται ὁ Ναός. Ὁ Ναός παραμένει τὸ μεγάλο μας σπίτι καὶ θά ἐπιστρέψουμε σ' αὐτόν».

Ἐξομολογήθηκε ἀναφέρθηκε, ἐπίσης, στὰ προστατευτικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα θά χρησιμοποιοῦν οἱ πιστοὶ, μὲ τὴν ἐπάνοδό τους στοὺς Ναοὺς, ὅπως οἱ μάσκες, ἐνῶ θά ὑπάρχουν στίς εἰσόδους τῶν Ναῶν ἀντισηπτικά καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειαστεῖ, καθὼς καὶ ἔλεγχος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πιστῶν. Μίλησε, ἀκόμα, γιὰ τὸ ἐνδεχόμενο τέλεσης ὑπαίθριων ἢ καὶ περισσοτέρων Θείων Λειτουργιῶν, ὅπου ὑπάρχει ἡ δυνατότητα: «Οἱ πιστοὶ θά ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ ἐπιλέξουν τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα πού θά λειτουργηθοῦν, ἀξιοποιώντας τόσο τοὺς Ναοὺς, ὅσο καὶ τοὺς προαύλειους χώρους. Πάνω στὸ κλίμα ἐμπι-

στοσύνης πού ἔχει δημιουργηθεῖ, θά οἰκοδομήσουμε καὶ τὴ νέα προσπάθεια νὰ συγκροτήσουμε καὶ πάλι τὶς ἐνορίες μας, νὰ ἐπανεκκινήσουμε τὸ φιλανθρωπικὸ καὶ κοινωνικὸ μας ἔργο. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ τὸ κάνουμε, μὲ νέους ὅρους, πού ἐλπίζουμε νὰ εἶναι προσωρινοί». Εἶπε, μάλιστα, ὅτι τὸ χρονικὸ ὄριο γιὰ ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡ 11η Μαΐου, ὅταν θά ἔχει ἀπελευθερωθεῖ ἡ μετακίνηση τῶν ἀνθρώπων. Ζήτησε, ἐπίσης, ἀπὸ τὸν λαὸ μας νὰ συνδράμει τὶς ἐνορίες μας σ' αὐτὸ τὸ νέο ξεκίνημα, «γιὰ νὰ μὴν ἀφήσουμε κανέναν ἐμπερίστατο συμπολίτη μας μόνο του».

Τέλος, ἐρωτηθεὶς ἂν ἡ Ἐκκλησία πρόκειται νὰ συζητήσει τὸ ζήτημα τῆς Θείας Κοινωνίας, ἐφόσον τεθεῖ στὸν δημόσιο διάλογο, τόνισε κατηγορηματικὰ ὅτι «ἡ Ἐκκλησία δὲν συζητᾷ αὐτὸ τὸ θέμα. Ἀποτελεῖ τὴν δισχιλιόχρονη ἐμπειρία Της, εἶναι τὸ ἱερότατο Μυστήριό Της. Ἡ Ἐκκλησία μας θά προχωρήσει σύμφωνα μὲ τὴν ἐμπειρία Της καὶ ὁ καθένας, κατὰ τὴν πίστη του, ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνη. Λανθασμένα κάποιον θέτουν τὸ θέμα καὶ θά φέρουν τὰ ἀντίθετα ἀπὸ τὰ ἐπιδιωκόμενα ἀποτελέσματα, γιατί ὅσο ἡ Θεία Κοινωνία ἀμφισβητεῖται, τόσο οἱ πιστοὶ ἐπιδιώκουν νὰ προσέρχονται στὸ Μυστήριον καὶ νὰ κοινωνοῦν».

Κλείνοντας τὸν λόγο του, ἔστειλε τὸ μήνυμα ὅτι «ὅπως, μέχρι τώρα, ὅλοι μαζί τὰ καταφέραμε, μὲ τοὺς Ἐπιστήμονες, τὴν Πολιτεία, τὸν λαὸ μας, ἔτσι θά συνεχίσουμε, μέχρι νὰ φθάσουμε στὸ τέλος τοῦ Μαραθῶνιου».

«Είναι ή ώρα επιστροφής των πιστών στους Ναούς υπό όρους»

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑΣ ΕΠΙΔΗΜΙΟΛΟΓΙΑΣ κ. ΑΘΗΝΑΣ ΛΙΝΟΥ ΣΤΗΝ "ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ"

Μέ την Καθηγήτρια Έπιδημιολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Αθηνά Λινού συνομίλησε (28/4) στον Ρ/Σ της Μητροπόλεως μας «Όρθοδοξη Μαρτυρία» ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος. Η συζήτηση αφορούσε στην επαναλειτουργία των Ίερων Ναών στην πατρίδα μας και στην όσο το δυνατόν ασφαλή συμμετοχή των πιστών στη Θεία Λατρεία μετά τη σταδιακή άρση των μέτρων περιορισμού λόγω της πανδημίας.

Η κορυφαία επιστήμων αρχικώς περιέγραψε την κατάσταση της πανδημίας σε όλο τον κόσμο, επισημαίνοντας ότι «αυτή εξελίσσεται, ενώ στην χώρα μας τα πράγματα έχουν πάει πολύ καλά, για την πλειονότητα των ανθρώπων, με πολύ μικρή εξάπλωση, λόγω της αποτελεσματικότητας των μέτρων, γι' αυτό και οδηγούμαστε σιγά-σιγά στην άρση των μέτρων». Η κ. Λινού παρατήρησε ότι «πρέπει πάντα να θυμόμαστε ότι μηδενικός κίνδυνος δεν υπάρχει. Όλα θα

εξαρτηθούν από τη συμπεριφορά μας και των συνανθρώπων μας. Είναι σημαντικό να προσέχουμε, να εφαρμόζουμε τα βασικά μέτρα υγιεινής, να κρατούμε τις μεταξύ μας αποστάσεις, να φορούμε μάσκα σε χώρους που παρατηρείται συνωστισμός. Έτσι θα καταφέρουμε να έχουμε τα ελάχιστα δυνατά κρούσματα ανθρώπων με σοβαρή νόσο, γιατί η ήπια νόσος θα περάσει και θα μās αφήσει και άνοσια».

Ο Σεβ. κ. Ίγνάτιος έθεσε στην κ. Λινού το ζήτημα της επανόδου του λαού μας στους Ναούς, επισημαίνοντας «ότι ήταν μέγιστη ή θυσία της Έκκλησίας και σωστά πράξαμε». Από τη μεριά της, η Καθηγήτρια Έπιδημιολογίας παρατήρησε ότι «μπορούμε να επιστρέψουμε, τηρώντας όμως πολύ αυστηρές προϋποθέσεις, δηλ. αποφυγή μετακίνησης Ίερων Λειψάνων και Εικόνων από τόπου εις τόπου, που προσελκύουν πλήθη συνωστισμένων ανθρώπων, αποφυγή της βιασύνης και του μαζικού συγχρωτισμού ένψει της Θείας Κοινωνίας ή της διανομής του Αντιδώρου. Όλα αυτά, μέχρι να επιτευχθεί ο έμβολιασμός του συνόλου του πληθυσμού, πρέπει να τα αποφύγουμε». Η κ. Λινού πρότεινε, λόγω και των καλών καιρικών συνθηκών από τούδε και στο εξής, «να κάνουμε πολλές υπαίθριες Λειτουργίες, αν αισθανόμαστε ότι είμαστε πιο ευάλωτοι, λόγω ηλικίας ή ιατρικού ιστορικού, να αποφεύγουμε τον συνωστισμό στην Έκκλησία και σίγουρα να φορούμε μάσκα».

Η κ. Καθηγήτρια επεσήμανε ότι η μετάδοση του ιού εξαρτάται από πολλούς παράγοντες: «Από τον αν υπάρχει κάποιος φορέας δίπλα μας, από τό πόση ώρα θα είμαστε κοντά του. Επομένως, σε μία σύντομη Θεία Λειτουργία, και μάλιστα με λίγο κόσμο, ο κίνδυνος είναι μηδαμινός... Σημαντικός είναι, επίσης, ο άερισμός των Ναών και τα μέτρα προφύλαξης του καθενός». Συμφώνησε, μάλιστα, με την επισήμανση του Σεβασμιωτάτου ότι η τέλεση περισσότερων Θείων Λειτουργιών μέσα στην εβδομάδα μειώνει τον κίνδυνο πάρα πολύ, «υπό τον όρο ότι οι πιστοί, με σύνεση θα μοιραστούμε σε περισσότερες Θείες Λειτουργίες. Βέβαια, δεν είναι τό καλύτερο να μίν εκκλησιαζόμαστε την Κυριακή αλλά, προκει-

μένου να μίν μπορούμε καθόλου να συμμετέχουμε στο Μυστήριο, είναι μιά λύση».

Η κ. Λινού τόνισε ότι πρέπει να φορούμε μάσκες, όταν υπάρχουν άλλοι άνθρωποι γύρω μας αλλά επεσήμανε τό ζήτημα του κόστους και έριξε την ιδέα οί έθελόντριες της Έκκλησίας να δημιουργήσουν χειροποίητες βαμβακερές μάσκες, πού θά είναι στή διάθεση του εκκλησιάσματος. Παρατήρησε, επίσης, ότι είναι ζωτανή στή παράδοση της Έκκλησίας ή υπόκλιση του σώματος εις ένδειξιν σεβασμού και αυτό είναι κάτι πού θά πρέπει να υιοθετηθεί, γιά κάποιο διάστημα, ένώπιον των Ίερων Εικόνων ή και των Ίερέων.

Έρωτηθείσα σχετικώς από τον Σεβασμιώτατο, ή κ. Λινού παρατήρησε ότι «είναι ή ώρα επιστροφής των πιστών στους Ναούς υπό όρους. Είναι καλό να γίνονται Λειτουργίες και στόν προαύλειο χώρο, εφόσον αυτό είναι εφικτό, διαφορετικά οί περισσότεροι να είναι εκτός να άερίζονται καλά οί Ναοί».

Στό έρώτημα, εάν κατά τη γνώμη της, θά βοηθούσε ή σύσταση εκ μέρους της Έκκλησίας ομάδος ειδικών Έπιστημόνων με έμπειρία Λειτουργικής ζωής, ή όποία θά συμβούλευε την Ίερά Σύνοδο γιά την ασφαλέστερη δυνατή λειτουργία των Ναών στο έπομενο διάστημα, εξειδικεύοντας τούς γενικούς κανόνες της Έπιστημονικής Έπιτροπής της Πολιτείας, ή κ. Λινού συμφώνησε επικαλούμενη και τό παράδειγμα των 120 Κυπρίων Ίατρών, οί όποιοι ζήτησαν από τον Πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας τό άνοιγμα των Ίερων Ναών, «περιγράφοντας τούς τρόπους με τούς όποιους θά μπορούσαν να προφυλαχτούν οί πιστοί κατά τη Θεία Λειτουργία. Όποτε μιά τέτοια ιδέα θά ήταν χρήσιμη, είτε τοπικά, σε κάθε Μητρόπολη, είτε κεντρικά...».

Ο Σεβασμιώτατος παρατήρησε ότι «έχουμε φθάσει στο κρίσιμο σημείο. Όλοι περιμένουμε τις εξαγγελίες του Πρωθυπουργού. Φαίνεται ότι θά μπορούμε, επιτέλους, να έχουμε τις θύρες των Ναών μας ανοικτές και με χρονοδιάγραμμα πού θά βοηθήσει ώστε κι έμεις συνετά να πάρουμε τις σωστές αποφάσεις, ώστε να φθάσει ή στιγμή πού θά τελέσουμε την Θεία Λειτουργία με τό «Αμήν» των πιστών, γιατί αυτό αποτελεί συστατικό της Θείας Λατρείας. Αυτό θά μās δώσει τό κουράγιο και τη δύναμη, έχοντας πάρει όλα τα απαραίτητα μέτρα, να λειτουργήσουμε ως Έκκλησία όπως πρέπει. Πιστεύουμε ότι σήμερα θά άκούσουμε πράγματα πού θά βοηθήσουν να μίν υπάρξει ένταση ή ένας άκρατος «κρυπτοχριστιανισμός», πού μπορεί να καταστεί πίο επικίνδυνος, ακριβώς γιατί θά είναι άνεξέλεγκτος. Όταν, όμως, κινηθούμε σωστά και συντεταγμένα, όλα θά εξελιχθούν όμαλά».

Η κ. Λινού παρατήρησε ότι «είναι εύκολότερο να άνοίξεις τούς Ναούς από τό να άνοίξεις τα σχολεία, γιατί στούς Ναούς προσέρχονται ενήλικες, πού μπορούν να κατανοήσουν τούς κινδύνους, ένω στα σχολεία τα πράγματα είναι πίο δύσκολα και οί ώρες του συγχρωτισμού είναι πολύ περισσότερες...». Η κ. Λινού επεσήμανε, επίσης, τα θέματα της ψυχικής υγείας, την αύξηση της ένδοικογενειακής βίας, τό στρες και τόνισε ότι «ή προσευχή και ή προσέλευση στόν Ναό, ή επικοινωνία με τούς Κληρικούς βοηθάει σε επίπεδο ψυχικής υγείας πάρα πολύ. Επίσης, μη ξεχνούμε ότι, κλείνοντας τούς Ναούς, κλείσαμε και τό κοινωνικό και τό ανθρωπιστικό έργο της Έκκλησίας, γεγονός πού δημιουργεί πολύ μεγαλύτερα προβλήματα». Ο κ. Ίγνάτιος παρατήρησε ότι σιγά-σιγά, θά επαναλειτουργήσουν οί σχετικές ένοριακές δομές, με τα προστατευτικά μέτρα πού απαιτούνται και «σίγουρα ή Έκκλησία μας δεν θά αφήσει κανέναν να πεινάσει στην έπόμενη περίοδο».

Κλείνοντας την παρέμβασή της, ή κ. Λινού ευχήθηκε «να είμαστε όλοι πνευματικά επικοινωνούντες και σωματικά έν αποστάσει αλλά μέσα στην Έκκλησία μας!».

« Η ένότητά μας αποτελεί έθνική έπιταγή! »

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΟΥ Κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΣΤΑ "ΝΕΑ Σαββατοκύριακο"

Βαρυσήμαντη συνέντευξη παρεχώρησε (7/3) στην έφημερίδα «Τά ΝΕΑ Σαββατοκύριακο» και στην δημοσιογράφο Μυρτώ Λιαλιούτη ό Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνατίος. Ο Σεβασμιώτατος τοποθετείται σε ζητήματα όπως τό έργο και οί στόχοι της Έπιτροπής «Έλλάδα 2021», στην όποία συμμετέχει, προετοιμάζοντας τόν έορτασμό γιά τήν επέτειο τών 200 έτών από τήν Έπανάσταση του 1821, γιά τίς σχέσεις Κράτους-Έκκλησίας στην πατρίδα μας και γιά τήν έκρυθμη κατάσταση, πού παρατηρείται, τίς τελευταίες ημέρες στον Έβρο.

Ολόκληρη ή συνέντευξη του Σεβ. κ. Ίγνατίου έχει ως έξης:

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Τό δικό σας ήταν ένα από τά πρώτα όνόματα πού ανακοινώθηκαν γιά τήν «Έπιτροπή 2021». Τί σάς έκανε νά πείτε τό «ναί» στην πρόταση;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Όπως γνωρίζετε, ή συγκρότηση της έπιτροπής είναι έπιλογή του πρωθυπουργού της πατρίδας μας κ. Κυριάκου Μητσοτάκη. Στην δική μου περίπτωση, βέβαια, υπήρξε και σύμφωνη γνώμη τόσο του Άρχιεπισκόπου Ίερωνύμου όσο και απόφαση της Διαρκούς Ίεράς Συνόδου, επειδή έχω τήν ευθύνη της Ειδικής Συνοδικής Έπιτροπής Πολιτιστικής Ταυτότητας, ή όποια ήδη από τό 2012 προετοιμάστηκε γιά τήν ιστορική επέτειο, μέ τήν πραγματοποίηση 10 Διεθνών Ίπιστημονικών Συνεδρίων, μέ θέμα όλες τίς πτυχές της Έθνικής μας Παλιγγενεσίας. Μέ αυτή τήν έμπειρία και αυτόν τόν ευρύ προβληματισμό ή Έκκλησία της Έλλάδος εκπροσωπείται σ' αυτή τήν Έπιτροπή, μέ στόχο νά δώσει βαθύτερο περιεχόμενο στους έορτασμούς και νά προσφέρει ιδέες και προτάσεις γιά τό μέλλον, κάτι πού ήδη έχει εκπονήσει γιά όλες τίς Μητροπόλεις της πατρίδας μας.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Ποιά είναι ή φιλοσοφία της Έπιτροπής και της Γιάννας Άγγελουπούλου; Ποιοί είναι οί στόχοι σας μέχρι τό επόμενο έτος;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Η Έπιτροπή μας εργάζεται, γιά νά βρεθεί ή επέτειος τών 200 έτών από τήν Έπανάσταση του 1821 στο επίκεντρο του έθνικού μας βίου, ως μία ευκαιρία αναστοχασμού, ιστορικού αναβαπτισμού, κατάθεσης ευγνωμοσύνης στους ήρωικούς προγόνους και σχεδιασμού γιά τήν Έλλάδα του μέλλοντος.

Πιστεύω σταθερά, όμως, ότι δέ μπορούμε νά σχεδιάζουμε και νά δραματιζόμαστε, αν δέν γνωρίζουμε και δέν τιμούμε. Κυρίως, όμως, αν δέν συνειδητοποιούμε ποιές ήταν εκείνες οί σταθερές πού, συνδυαζόμενες, όδήγησαν στο θαύμα της Παλιγγενεσίας. Και αυτές ήταν ή Όρθόδοξη πίστη και ό πόθος της έλευθερίας, πού έβαλε στην άκρη διαφορές, αντιεγκλήσεις και επιμέρους σκοπιμότητες, διασώζοντας τήν ένότητα.

Γι' αυτό και οί στόχοι μας γιά τό επόμενο έτος είναι νά εμπνεύσουμε τους νεοέλληνες νά προτείνουν και νά αναλάβουν δράσεις, πού:

- Θά αναδεικνύουν τί σημασία της Έπανάστασης γιά τήν αναγέννηση του Έθνους και τό πώς αυτή ενέπνευσε και άλλους κατατρεγμένους λαούς.
- Θά προβάλλουν πρόσωπα και ιδέες, πού καθόρισαν τόν ιστορικό μας βίο σ' αυτά τά 200 χρόνια έλευθερίας.
- Θά αποτυπώνουν τί σύγχρονη πραγματικότητα, διαμορφώνοντας έναν νέο ύγιή πατριωτισμό, γιά τήν αντιμετώπιση τών σύγχρονων προκλήσεων και
- Θά αντιλαμβάνονται αυτή τήν επέτειο ως ένα νέο ξεκίνημα, σπριγμένο στις σταθερές, πού έδραϊώσαν στον τόπο μας τήν αληθινή έλευθερία και ανεξαρτησία.

Πρωτοβουλίες και δράσεις πού θά κινούνται πρós αυτή τήν κατεύθυνση, θά τύχουν της όλόθυμης στήριξης μας.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Μέ άφορμή και τό 2021, πιστεύετε ότι έχουμε βρει τί σωστή ίσοροπία ανάμεσα στο κοσμικό κράτος και τήν Έκκλησία;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Οί ζωντανές σχέσεις έχουν πάντα δυσκολίες και είναι πάντα υπό εξέλιξη. Είναι, όμως, ζωντανές!

Τό όραμα της ίσοροπημένης αυτής σχέσης γιά τήν εποχή της Έπανάστασης περιγράφεται λιτά και ξεκάθαρα από τί λαϊκή μούσα «...γιά του Χριστού τήν πίστη τήν Άγία και της Πατρίδος τήν έλευθερία...»

Στήν ιστορική εξέλιξη μέχρι σήμερα απέδειχθη πώς ή Όρθόδοξη Έκκλησία συνέβαλε στην ένότητα του λαού μας, γεγονός καθοριστικό γιά τί διαμόρφωση μιας Έλλάδας σύγχρονης, ίσχυρης αλλά και μέτριοτητας. Τό ιστορικό αυτό κεκτημένο απαιτεί έγρήγορη και ώριμότητα, προκειμένου ή ίσοροπία αυτή νά διασφαλίσει χωρίς κλυδωνισμούς και δικασμούς τήν Πατρίδα μας στο μέλλον.

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Η κ. Άγγελουπούλου έχει πει πώς οί έορτασμοί της επέτειου δέν θά βαρύνουν καθόλου τόν κρατικό προϋπολογισμό. Έσείς θά αναμειχτείτε στην προσπάθεια εξεύρεσης χορηγιών;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Δέν είμαι ό πλέον άρμόδιος σ' αυτόν τόν τομέα. Έχω, όμως, έμπιστοσύνη στην Πρόεδρο της Έπιτροπής και τό έπιτελείο της. Αυτό πού εγώ μπορώ νά διαβεβαιώσω, μαζί μέ τά υπόλοιπα εκλεκτά μέλη της Έπιτροπής, είναι ότι θά καταβάλουμε όλες τίς δυνάμεις μας ώστε οί χορηγίες νά αξιοποιηθούν κατά τόν καλύτερο δυνατό τρόπο και κυρίως γιά νά υπάρξουν δράσεις πού θά μείνουν ως δώρο του έορτασμού και δέν θά πάψουν νά υπάρχουν όταν ολοκληρωθεί τό έτος 2021.

Έπιτρέψτε, όμως, νά σάς πω, πώς ό μεγαλύτερος πόρος πού αναζητούμε είναι ό ένθουσιασμός και ή άγάπη πρós τήν Πατρίδα!

ΕΡΩΤΗΣΗ:

Στό παρελθόν είχατε πει πώς «δέν αποτελούν κίνδυνο οί μετανάστες αλλά ή άπάνθρωπη στάση απέναντί τους». Βλέποντας τήν κατάσταση στον Έβρο, θεωρείτε πώς ή Τουρκία τους χρησιμοποιεί;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ:

Άπό τήν πρώτη στιγμή του προβλήματος είχα ξεκαθαρίσει πώς οί άρμοδιότητες Κράτους και Έκκλησίας είναι τελείως διακριτές. Άποκλειστικός άρμόδιος γιά τίς διεθνείς σχέσεις και τίς όποιες κινήσεις πρέπει νά γίνουν γιά τί διασφάλιση της όμαλης ζωής στην Πατρίδα μας είναι ή Έλληνική Πολιτεία. Σταθερή και διαχρονική άποψη της Έκκλησίας είναι ή υπεράσπιση της άξίας του ανθρώπινου προσώπου και ή συμβολή στην ανακούφιση του ανθρώπινου πόνου.

Τίς τελευταίες ημέρες, όμως, ή χώρα μας βρίσκεται αντιμέτωπη μέ μία ασύμμετρη άπειλή. Στόν Έβρο είναι σαφές πώς ό ανθρώπινος πόνος γίνεται εργαλείο έκφοβισμού από τί γείτονα χώρα!

Έχουμε άκλόνητη έμπιστοσύνη στον Στρατό και τά Σώματα Άσφαλείας της Πατρίδας μας, πού υπερασπίζονται θυσιαστικά τά σύνορά μας.

Προσευχόμαστε γιά όλους τους άκρίτες του Έβρου και έπισημάινουμε τήν αναγκαιότητα της Έθνικής όμοψυχίας γιά νά ξεπεράσουμε και αυτή τήν πρόκληση. Η ένότητά μας αποτελεί έθνική έπιταγή και έπιθυμία του Λαού μας!

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὡς τροφός τῶν πνευματικῶν του τέκνων

Η 5η Γενική Ἱερατική Σύναξη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, γιά τό τρέχον Ἱεραποστολικό ἔτος, πραγματοποιήθηκε (18/2) στό Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας, μέ θέμα «Α' πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολή».

Πρῶτος ὁμιλητής ἦταν ὁ **κ. Χρῆστος Καρακόλης**, Καθηγητής τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μέ θέμα «Εἰσαγωγικά γιά τὴν ἐπιστολή (τόπος, χρόνος, ἀφορμές, περιεχόμενο)-Βασικά Θεολογικά θέματα».

Ἀρχικά, ὁ καθηγητής ἀναφέρθηκε στό ἱστορικό πλαίσιο τῆς συγγραφῆς τῆς ἐπιστολῆς, καλύπτοντας, περιληπτικά, τὴ δραστηριότητα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀπὸ τὴν α' μέχρι καὶ τὴ β' ἱεραποστολική περιοδεία του. Στὸ δεύτερο τμήμα τῆς ὁμιλίας του ἀναφέρθηκε διεξοδικά στό περιεχόμενο τῆς Α' πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολῆς. Τό προοίμιο τῆς ἐπιστολῆς περιλαμβάνει ἀναφορά στὸν ἀποστολέα (ἐν προκειμένῳ τούς Παῦλο, Τιμόθεο καὶ Σιλουανό) καὶ στὸν παραλήπτη (ἐν προκειμένῳ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης), καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν χαιρετισμό, μέ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά του τὴν ἐπίκληση τῆς χάριτος καὶ τῆς εἰρήνης τοῦ Θεοῦ. Ἐν συνεχείᾳ, παραθέτει τό περιεχόμενο τῆς προσευχῆς τοῦ Παύλου γιά τούς Θεσσαλονικεῖς, μέ κυρίαρχα τὰ στοιχεῖα τῆς εὐχαριστίας καὶ τῆς αἰτήσεως, ὑπενθυμίζοντας, παράλληλα, ὅτι οἱ Θεσσαλονικεῖς πιστοὶ εἶναι μιμητές τοῦ Παύλου, ἐνῶ συγχρόνως καὶ πρότυπα γιά ὅλους τούς νεοφώτιστους Χριστιανούς.

Στὸ ἀφηγηματικό τμήμα τῆς ἐπιστολῆς, ὁ Ἀπόστολος προβάλλει τὸν ἑαυτό του ὡς ἕναν ἀνιδιοτελή καὶ ἐπομένως ἀξίοπιστο κήρυκα τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ὑπενθυμίζοντας τό γεγονός ὅτι δούλευε χειρωνακτικά κατὰ τὴν παραμονή του σπὴ Θεσσαλονίκη, γιά νά μὴν ἐπιβαρύνει κανέναν. Καταλήγει δέ στό ὅτι ἔχει ἐπιθυμήσει τούς Θεσσαλονικεῖς ἀλλὰ λόγῳ κωλύματος ἀπέστειλε τὸν Τιμόθεο, ὥστε νά διατηρήσει τὴ σύνδεση μαζί τους.

Στὸ παραινεντικό τμήμα τῆς ἐπιστολῆς, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προτρέπει τούς Θεσσαλονικεῖς νά μὴν ἐπαναπαυθοῦν ἀλλὰ νά συνεχίσουν νά ἀγωνίζονται πνευματικά, νά παραμένουν ἐν ἁγιασμῷ, ἀπέχοντας ἀπὸ τὴν πορνεία καὶ ἀπὸ κάθε πλεονεξία, ἀλλὰ καὶ νά καλλιεργοῦν τὴν φιλαδελφία. Τέλος, ἀναφέρεται διεξοδικά σπὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, γιά νά παρηγορήσει τούς Θεσσαλονικεῖς, οἱ ὁποῖοι δέν εἶχαν κατανοήσει τὴν περί ἀναστάσεως διδασκαλία καὶ νόμιζαν ὅτι ὁποῖος πεθάνει πρὶν ἀπὸ τὴν δεύτερη ἔλευση τοῦ Κυρίου κάνεται ὀριστικά. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος περιγράφει τὴν ἀναμενόμενη στό ἐγγὺς μέλλον Δευτέρα Παρουσία ὡς ἕνα κοσμικό γεγονός, κατὰ τό ὅποιο οἱ μὲν νεκροὶ θά ἀνασπῶν, ἐνῶ οἱ ζῶντες θά ἀλλαγοῦν, ὥστε ὅλοι μαζί νά ἀρπαγοῦν στὸν οὐρανὸ καὶ νά εἶναι γιά πάντα μαζί μέ τὸν Κύριο. Γιά τούς μὴ Χριστιανούς τό γεγονός αὐτό θά εἶναι καταστροφικό, γιά τούς Χριστιανούς, ὅμως, θά ἀποτελέσει ἡμέρα σωτηρίας.

Ἐπόμενος ὁμιλητής ἦταν ὁ **Πρωτ. Κωνσταντῖνος Παπαθανασίου**, Κληρικός τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νέας Σμύρνης, μέ θέμα «Ὁ

Παῦλος ὡς τροφός τῶν πνευματικῶν του τέκνων».

Ὁ ὁμιλητής παρατήρησε ὅτι σπὴν ἐν λόγῳ Ἐπιστολή ἀπαντᾶται γιά πρώτη φορά ὁ ὅρος «Ἀπόστολοι» σπὴν Καινὴ Διαθήκη. Ἐπεσήμανε, ἐπίσης, ὅτι σπὴν Ἐπιστολή ὁ Παῦλος ἔδειξε τό ἴδιο εἶδος ἀγαπτικῆς ἀγάπης πρὸς τούς Θεσσαλονικεῖς, πού δείχνει μιά μητέρα, θηλάζοντας τό παιδί της.

Μιλώντας γιά τὴ μητρική ἀπεικόνιση στὶς Ἐπιστολές τοῦ Παύλου, τὴν ταυτίζει μέ τὴν πνευματικὴ ἀναγέννηση τῶν νέων Χριστιανῶν, σπὴν ὁποία ὁ Ἀπόστολος διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο: «Ὁ Παῦλος παραμένει σέ πόνο, ὄχι μόνο ὅταν ἀναγεννιέται τό παιδί καὶ πιστεύει στό Εὐαγγέλιο ἀλλὰ καὶ ἔως ὅτου ὁ Χριστὸς σχηματιστεῖ πλέον στό παιδί».

Ὁ ὁμιλητής παρατήρησε ὅτι «τό ἴδιο τό γεγονός τῆς μητρικῆς ἀπεικόνισης στὶς Ἐπιστολές τοῦ Παύλου εἶναι συναρπαστικό», καθότι «ἡ χρῆση τῆς μητρικῆς γλώσσας ἀπὸ τὸν Παῦλο εἶναι ἕνας ἄλλος τρόπος νά καλλιεργηθεῖ μιά οἰκογενειακὴ σχέση μεταξύ τῶν Χριστιανῶν». Τὴν ἴδια στιγμή, «ὅταν ὁ Παῦλος μιλάει γιά τὸν ἑαυτό του ὡς μητέρα, γίνεται εὐάλωτος, ὅπως μιά μητέρα, ὅταν κυφορεῖ καὶ ἀνατρέφει τό παιδί της, ἐνῶ «παραδίδει οἰκειοθελῶς τὴν ἐξουσία ἑνὸς πατριάρχου, ὅπως τὴν ἐννοοῦσε ὁ τότε ρωμαϊκὸς κόσμος καὶ προσδιορίζει τὸν ἑαυτό του μέ τὸν δευτερεύοντα ρόλο τῆς γυναίκας...». Κατὰ τὸν ὁμιλητή, «ἡ σπουδαιότητα τῆς μητρικῆς ἀπεικόνισης ἔχει ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὸν βίβιο τῶν πιστῶν, διαφαινόμενος σέ ὁλόκληρη τὴν ἐπιστολή. Μέ ἄλλα λόγια, οἱ πιστοὶ πρέπει νά ἐφαρμόζουν καὶ νά τηροῦν τὶς ἐντολές καὶ διδασκαλίες τοῦ Ἀποστόλου. Εἶναι κεκλημένοι σέ ἁγιασμό καὶ πρέπει συνεπῶς νά ἀποφεύγουν τὴν πορνεία. Νά μὴν πλεονεκτοῦν ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν τους. Πρέπει ἀκόμα νά ἀσκοῦν τὴν θεοδίδακτη φιλαδελφία καὶ νά περισσεύουν στά πάντα. Νά μὴν ἀμελοῦν τὶς ἐργασίες τους, νά ἡσυχάζουν καὶ νά συμπεριφέρονται μέ ἀξιοπρέπεια πρὸς τούς ἕξῳ. Νά μὴν ἐξαρτῶνται ἀπὸ κανέναν. Νά σέβονται καὶ νά τιμοῦν τούς προϊσταμένους τους, νά νοθετοῦν τούς ἄτακτους, νά μακροθυμοῦν πρὸς τούς πάντες καὶ νά ἐπιδιώκουν μόνο τό ἀγαθόν. Νά καίρονται πάντα, νά προσεύχονται ἀδιάλειπτα, νά δοκιμάζουν τὰ πάντα καὶ νά ἀπέχουν ἀπὸ τό πονηρό».

Σπὴν συνέχεια, ὁ π. Κωνσταντῖνος ἐπεσήμανε ὅτι ὁ Παῦλος ὡς χαρισματικὸς τροφός τῶν πνευματικῶν του τέκνων ἀναδεικνύεται ὡς πρότυπο ἀρετῆς καὶ συμπερασματικῶς παρατήρησε ὅτι εἶναι ἐκεῖνος πού ἀγάπησε βαθύτατά τους Χριστιανούς τῆς Θεσσαλονίκης, ἀποζητεῖ μέ λαχτάρια νά ξαναδεῖ τὰ πνευματικά του τέκνα, ξεπερνᾶ τὰ ἄκαμπτα κανονιστικά ὅρια τῆς τότε κοινωνίας, υἰοθετώντας τὴν σχέση μητέρας-τροφοῦ καὶ παιδιῶν, ἀποσυνδέει τὴν αὐστηρότητα τῆς πατρικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τό Ἀποστολικὸ ἔργο, θέτει τὴν ἀγάπη καὶ τὴν στοργή ὡς βασικούς ὅρους τῆς σχέσης μέ τούς Θεσσαλονικεῖς. Παρατήρησε, τέλος, ὅτι σπὴν ἱερατικὴ μας ζωὴ ὀφείλομε νά ἐμπνεόμαστε ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ἐνθυμούμενοι τὴ δική του πορεία.

Ἀκολούθησε συζήτηση καὶ ἡ σύνοψη τῶν συμπερασμάτων ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιο. ●

ΠΑΙΔΗΣΕΙΣ...

ΤΙΜΗΘΗΚΕ Ο ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΙΧΑΛΗΣ

Μεγάλη μουσική εκδήλωση πραγματοποιήθηκε (8/2) στον Ἱερό Ναό Ἁγίου Γεωργίου Ἀγριάς, κατά τήν ὁποία τιμήθηκε ὀφειλετικῶς ὁ τέως Πρωτοψάλτης τοῦ Ναοῦ κ. Ἀπόστολος Μιχάλης, γιά σύνολη τήν 70επὶ διακονία του στή Ἱεροψαλτικά ἀναλόγια τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας. Στήν ἐκδήλωση παρέστησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ἐπικεφαλῆς πολλῶν Κληρικῶν μας, πληθῆς συναδέλφων του ἱεροψαλτῶν καί πληθός φιλόμουσων κατοίκων τῆς περιοχῆς καί ὄχι μόνον. Στό μουσικό μέρος τῆς ἐκδήλωσης ἔψαλαν ἡ Βυζαντινή Χορωδία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου Ν. Ἰωνίας, ὑπό τή διεύθυνση τοῦ Πρωτοψάλτου κ. Χρήστου Μιχάλη, υἱοῦ τοῦ τιμωμένου, καί ἡ Χορωδία τοῦ Συνδέσμου Ἱεροψαλτῶν «Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Κουκουζέλης», ὑπό τή διεύθυνση τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Βόλου κ. Εὐσταθίου Γραμμένου. Μετά τό πέρας τοῦ μουσικοῦ προγράμματος καί τήν ἀνάγνωση τοῦ βιογραφικοῦ του κ. Μιχάλη, τόν λόγο ἔλαβε ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος ἐξήρε τό ἦθος καί τήν προσφορά τοῦ τιμωμένου, ὅσο καί τήν ὑψηλή διδασκαλία τῆς Ψαλτικῆς τέχνης, τόσο στήν παιδεία του, ὅσο καί σέ πλειάδα μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι συνεχίζουν τήν παράδοση. Κάλεσε τόν κ. Μιχάλη νά κρατήσει στήν ψυχή του αὐτή τήν παραδείσια χαρά καί συνεχάρη ὅλους γιά τήν παρουσία, γιατί ἦταν ἀπόδειξη δικαίας τιμῆς στόν σπουδαῖο Πρωτοψάλτη. Ἀκολούθως ὁ Σεβασμιώτατος ἀπένευσε στόν κ. Ἀπόστολο Μιχάλη τήν Ἀνώτατη Τιμητική Διάκριση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, τόν Χρυσό Σταυρό μετά Διπλώματος. Ἀπό τή μεριά του, ὁ τιμηθείς, μέ βαθεῖα συγκίνηση, εὐχαρίστησε γιά τήν προσγενομένη τιμή πού ὅπως εἶπε «εἶναι ἀπόδειξη ἀγάπης καί πρὸς τό πρόσωπό του καί πρὸς ὅλο τόν ἱεροψαλτικό μᾶς κόσμο», ἐνῶ εὐχαρίστησε ὅλους τούς Κληρικούς καί ἱεροψάλτες, μέ τούς ὁποίους συνεργάστηκε στή 70 χρόνια τῆς Ἱεροψαλτικῆς του διακονίας.

ΔΡΑΣΕΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΡΕΦΟΝΗΠΙΑΚΟ ΜΑΣ ΣΤΑΘΜΟ

Στόν Βρεφονηπιακό Σταθμό-Νηπιαγωγεῖο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος «Μεταμόρφωση», καθ' ὅλη τή διάρκεια τοῦ ἔτους, γίνεται συλλογή πωμάτων μέ στόχο τήν ἐνίσχυση τῆς προσπάθειας συγκέντρωσης χρημάτων γιά τήν ἀγορά ἀναπηρικῶν ἀμαξιδίων. Στίς 21/2 τά παιδιά τοῦ Σταθμοῦ ἐπισκέφθηκαν τό Σωματεῖο Κινητικά Ἀναπήρων Μαγνησίας ΙΠΠΟΚΑΜΠΟΣ καί παρέδωσαν στούς ὑπευθύνους μεγάλη ποσότητα ἀνακυκλώσιμων καπακιῶν πού συγκεντρώθηκαν. Ὁ Πρόεδρος κ. Πέτρος Μπέλλος καί οἱ ὑπεύθυνοι ὑποδέχθηκαν μέ χαρά τά παιδιά καί τά εὐχαρίστησαν γιά τήν προσφορά τους. Ὅλα τους ἔνωσαν ἀπεριόριστη ἠθική ἱκανοποίηση, ὑπερηφάνεια καί ἀποκόμισαν τίς καλύτερες ἐντυπώσεις. Μέ τήν κίνηση αὐτή, τούς δόθηκε ἡ ἐυκαιρία νά βοηθήσουν ἀνθρώπους πού ἔχουν ἀνάγκη καί νά υἱοθετήσουν τό μήνυμα «Συλλέγω... Ἀνακυκλώνω... Προσφέρω».

ΓΙΟΡΤΑΣΤΗΚΕ Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΣΤΗ Ν. ΙΩΝΙΑ

Στόν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναό Εὐαγγελιστρίας Ν. Ἰωνίας λειτούργησε (25/3), κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος. Στό κήρυγμά του ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε ὅτι «ἡ σημερινή ἡμέρα ἀποτελεῖ διπλή γιορτή γιά ἡμᾶς τούς Ὁρθοδόξους Ἕλληνες. Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου πλημμυρίζει μέ χαρά τίς ψυχές μέ τό ἄγγελμα ὅτι ὁ Σωτήρας καί Λυτρωτής γίνεται ἕνας ἀπό ἡμᾶς. Ἡ ἐλπίδα, πλέον, πλημμυρίζει τίς καρδιές γιά τή λύτρωση καί τήν Ἀνάσταση. Ἀλλά τούτη ἡ μέρα γιά τούς Ἕλληνες ἀπανταχοῦ τῆς γῆς εἶναι μέρα γιορτῆς καί χαρᾶς, γιατί θυμίζει τή μεγάλη Ἐπανάσταση τοῦ Γένους γιά τήν ἀπελευθέρωσή του ἀπό τόν Ὄθωμανικό ζυγό...». Σέ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του ὁ κ. Ἰγνάτιος ἐπεσήμανε: «Πρῶτος ἐγώ πονῶ ἀλλά τώρα πρέπει ἡ ἐνότητά μας νά γίνει πράξη, θυσιάζοντας κάθε τι πού μᾶς εὐχαριστοῦσε, γιά νά προσφέρουμε στόν λαό μας, τό συντομότερο δυνατό, τή λύτρωση ἀπ' αὐτή τήν δοκιμασία. Γι' αὐτό εἴμαστε σήμερα ἐδῶ καί λειτουργήσαμε καί σᾶς εἴχαμε ὅλους μαζί. Ἀκόμα κι ἂν δέν εἴχατε τή δυνατότητα νά λάβετε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὅμως μνημονεύσαμε τούς πάντες μέ τήν πύο θερμή προσευχή τῆς καρδιάς μας. Ἔτσι θά πορευτοῦμε ὅσο χρειαστεῖ, γιατί ἔχουμε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτούς πού ἀνέλαβαν τήν εὐθύνη: τούς ἐπιστήμονες καί τήν Πολιτεία. Εἶναι εὐτύχημα τό γεγονός ὅτι ὁ πρῶτος τῶν ἐπιστημόνων εἶναι ἄνθρωπος πίστεως. Καί ὁ τρόπος καί ὁ λόγος καί ἡ συμπεριφορά του τόν ἀνέδειξαν ὡς τόν πρῶτο σήμερα στήν πατρίδα μας, γιατί ἔχει ταπεινό φρόνημα καί πλήρη συνείδηση τῆς εὐθύνης καί γιά τόν τελευταῖο ἄνθρωπο καί τόν πύο ἠλικιωμένο, πού δέν θέλει νά καθεῖ. Κι ἡμεῖς τό ἴδιο πρέπει νά ἐπιθυμοῦμε. Γι' αὐτό αὐτοδυσμεντήκαμε, γιατί δέν θέλουμε, ἔστω κι ἕνας ἄνθρωπος ἐξ αἰτίας μας νά ἀσθενήσει ἢ νά καθεῖ. Θά δώσουμε καί πάλι ὅλοι μαζί τόν ἀγῶνα καί θά νικήσουμε κι αὐτή τή φορά καί θά ἐλευθερωθοῦμε καί θά ἐλευθερώσουμε. Γι' αὐτό σταθεῖτε ἄξιοι τῶν περιστάσεων ἀναλαμβάνοντας ὁ καθένας μας τήν προσωπική του εὐθύνη, γιά νά δώσουμε τό παράδειγμα σ' ὅλο τόν κόσμο, ὅπως τό δώσαμε τότε, τό 1821. Καί θά ἔρθει τό νέο '21, ὅταν θά γιορτάσουμε λαμπρά, ὅπως πρέπει, καί τή θρησκευτική καί τήν ἐθνική μας γιορτή... Νά κυματίσουν οἱ σημαίες στή σπύια μας. Νά κρατήσουμε μέσα μας τό ὄραμα τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ '21 γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἀγία καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία, οὕτως ὥστε, ὅταν περάσει ἡ δοκιμασία, νά βγοῦμε πύο ἐνωμένοι καί πύο σοφοί».

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΑΝΟΥ ΑΓΑΠΗΣ

99.666 ΕΥΡΩ ήταν τό τελικό ποσό του φεινουῦ Ἐράνου Ἀγάπης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, αὐξημένο κατά 6.000 ΕΥΡΩ, σέ σχέση μέ τήν προηγούμενη χρονιά, ὅπως ἀνακοίνωσε (18/2) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἱγνάτιος, σέ ἐκδήλωση τιμῆς πρὸς τίς ἐθελόντριες κυρίες πού διεξήγαγαν τόν Ἐρανο κατά τήν περίοδο τῶν ἐορτῶν τοῦ Ἁγίου Δωδεκαημέρου. Ἡ ἐκδήλωση πραγματοποιήθηκε στό ξενοδοχεῖο ΞΕΝΙΑ τοῦ Βόλου μέ τή συμμετοχή τῶν ἐθελοντριῶν καί τῶν ὑπευθύνων Κληρικῶν τῶν ἐνοριῶν μας. Σπίν ὁμιλία του ὁ κ. Ἱγνάτιος παρατήρησε ὅτι τό ἔργο αὐτό θέλει ταπεινωση καί πίστη, εἶναι μία θυσία: «Ζητᾶτε γιά χάρη τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἀδελφῶν Του πού ἔχουν ἀνάγκη». Ἀναφέρθηκε στή χρηστή διαχείριση τῶν κρημάτων τῆς Ἐκκλησίας, πού ἐνισχύουν ἕνα πολὺπλευρο ἔργο σέ Μητροπολιτικό καί ἐνοριακό ἐπίπεδο. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐξῆρε τό ἔργο τῶν ἐθελοντριῶν στά Σπίτια Γαλήνης, πού στηρίζουν ποικιλότροπα τούς ἔχοντες ἀνάγκη ὕλική ὅσο καί ψυχολογική. Τόνισε ὅτι στό ἔργο μας δέν διακρίνουμε τούς ἀνθρώπους ἀναλόγως τῆς πίστεως ἢ τῆς καταγωγῆς τους: «Αὐτό μᾶς κάνει τέκνα Χριστοῦ, τό γεγονός ὅτι δέν ξεχωρίζουμε κανένα, ὅπως ἔκανε κι Ἐκεῖνος. Περνάμε σέ μιά ἐποχή πού οἱ ἄλλοι θά εἶναι ἀνάμεσά μας ἀλλά δέν πρέπει νά εἶναι ἄλλοι. Μπορεῖ νά διαφέρουν σπίν προέλευση καί σπίν πίστη, ἐμεῖς, ὅμως, πρέπει νά δημιουργήσουμε προϋποθέσεις συνύπαρξης μαζί τους...». Ἐπίσης, ἀναφέρθηκε στό ἔργο τοῦ Γηροκομείου τῶν Καναλιῶν, στόν «Ἐσταυρωμένο», στό «ΔΟΣ ΗΜΙΝ ΣΗΜΕΡΟΝ» καί ἐπαίνεσε ὅλους ὅσοι δίνουν τόν ἑαυτό τους γιά τήν προαγωγή τους. Εὐχαρίστησε, τέλος, ἀπό καρδιάς τίς ἐθελόντριες, τούς ὑπεύθυνους Ἱερεῖς μας καί ζήτησε νά παραμείνει ζωντανή ἡ ἐνότητά καί ἡ μεταξύ μας ἀγάπη, πού εἶναι ἡ προίκα πού θά πάρουμε μαζί μας ἐν ἡμέρα Κρίσεως.

ΛΑΜΠΡΗ Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Μέ τή δέουσα λαμπρότητα καί ἱεροπρέπεια ἐορτάστηκε (8/3) ἡ μεγάλη ἐορτή τῆς Ὁρθοδοξίας, κατά τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τήν ἐπέτειο τῆς ἀνασπλώσεως τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων. Ἐπίκεντρο τοῦ ἐορτασμοῦ ἦταν ὁ Μητροπολιτικός Ἱερός Ναός Ἁγίου Νικολάου Βόλου, ὅπου τῆς πανηγυρικῆς Θείας Λειτουργίας προεξῆρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἱγνάτιος παρουσία πλήθους πιστῶν. Σπίν ὁμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος ἐπαίνεσε τόν λαό γιά τήν πληθωρική του παρουσία παρά τό γενικότερο κλίμα πού τείνει νά διαμορφωθεῖ καί δικαιολόγησε ἀπόλυτα ὅσους ἐπέλεξαν νά παραμείνουν στά σπίτια τους: «Ὡς Ποιμένας καί Ἐπίσκοπος δέν ἔχω ἐξουσία.

Αὐτή τήν ἔχει ἡ Πολιτεία. Ὅμως δέν ἀδιαφορῶ. Ὅφειλουμε νά σκεπτόμαστε, νά προλαμβάνουμε, νά προφυλασσόμαστε. Καλῶ ὅλους νά μὴν παρεξηγήσουμε ἐκείνους τούς ἀδελφούς, πού θέλουν νά λάβουν περισσότερα μέτρα προστασίας. Προσωπικά δέν θά παρεξηγήσω κανένα πού δέν θά ἀσπασεῖ τό χέρι μου αὐτή τήν περίοδο. Θά δεχτῶ ἐκείνον πού, στό πλαίσιο τῆς προστασίας του, κρατᾷ μιά ἀπόσταση ἀπό τίς Ἱερές Εἰκόνες τούτη τήν περίοδο. Ἄρκει καί ἡ ἀπλή ὑπόκλιση, τό σχῆμα, ὅπως ὀνομάζεται σπίν Ἐκκλησιαστική γλώσσα. Ἄν κάποιος ἔτσι θέλει νά προσκυνήσει, εὐλογημένος νά εἶναι. Ὅποιος τόν κατακρίνει, θά πάρει τήν ἁμαρτία. Ἐπ' οὐδενί πρέπει νά ὑπάρξει δικασμός στίς οἰκογένειες, ἐπειδή κάποιο μέλος ἐπιθυμεῖ νά ἐπιτελεῖ κανονικά τά θρησκευτικά του καθήκοντα. Εἶναι προτιμότερο νά ὑποχωρήσει καί νά ὑπακούσει σπίν οἰκογένεια, νά παραμείνει στό σπίτι, παρά νά γίνει αἰτία διασπάσεως. Ἐνα πράγμα δέν θά δεχτοῦμε: νά σταματήσουμε νά λειτουργοῦμε καί νά κοινωνοῦμε. Γνωρίζουμε ἀπό τήν ἱστορία ὅτι ποτέ Κληρικός δέν ἀσθένησε, ἐπειδή κατέλυσε τή Θεία Κοινωνία, οὔτε καί πιστός, ἐπειδή κοινώνησε. Ἐδῶ κυριαρχεῖ ἡ πίστη καί τό θαῦμα. Ὅποιος δέν πιστεύει, εἶναι δικό του θέμα. Θά ὑπακούσουμε σέ ὅποια ἐντολή δεχτοῦμε ἐκτός ἀπό αὐτήν. Τή Θεία Λειτουργία δέν θά μᾶς τήν στερήσει κανείς καί ὅσοι πιστοί προσέλθετε...». Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος ζήτησε τήν προσευχή ὅλων γιά τούς γιατρούς καί τούς νοσηλευτές μας, ἐκείνους πού ἔχουν τήν εὐθύνη, γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς κατάστασης, πού ἐπιτελοῦν μέ εὐσυνειδησία, στό ἀκέραιο, τό καθῆκον τους.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ: «ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΧΗ ΠΟΥ ΔΙΝΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ ΘΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΝΙΚΗΤΕΣ»

Στόν Ἱερό Ναό Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Βόλου λειτούργησε τήν Δ' Κυριακή τῶν Νηστειῶν, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἱγνάτιος. Ἡ Θεία Λειτουργία τελέστηκε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν καί μεταδόθηκε ἀπ' εὐθείας ἀπό τόν τηλεοπτικό Σταθμό ASTRA καί τόν Ρ/Σ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος «Ὁρθόδοξη Μαρτυρία». Σπίν ὁμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος κάλεσε νά σκεφθοῦμε τί συμβαίνει στή ζωή μας τούτες τίς μέρες: «Χάσαμε αὐτό πού εἶχαμε, πρῶτος ἐγώ, οἱ Ἱερεῖς μας, ὁ λαός μας. Εἶχαμε τή Λατρεία μας, τούς Ναούς μας, τίς Ἀκολουθίες μας, μιά ζωή πού ζούσαμε καί χαιρόμασταν. Καί νά πού ἦρθε μιά στιγμή, πού ὅλα ἀνατράπηκαν καί ἦρθε ἡ στιγμή νά λειτουργήσουμε ὅπως λειτουργεῖ ὁ Χριστός. Δέν μᾶς ἀρμόζει νά καταδικάζουμε ἀλλά νά σώσουμε μέ τή στάση, τή συμπεριφορά, τό ἦθος καί τήν πίστη μας, πού τώρα ἀναιμιερίεται μέ ὅσα συμβαίνουν γύρω μας. Ἄν σταθοῦμε ὅπως ὁ Χριστός θέλει, τότε θά ἔρθε ἡ ὥρα τῆς λύτρωσης, γιατί ὁ Χριστός μετρά τήν κρίσιμη στιγμή τῆς στάσης τοῦ καθενός μας καί μᾶς θέλει ὑπεύθυνους, ἀναζητώντας τήν πίστη πού θά φέρει τό θαῦμα. Ἀπό τή μάχη πού δίνουμε ὅλοι μαζί θά εἶμαστε νικητές. Ὁ Χριστός γνωρίζει ὅτι μέ πόνο ψυχῆς στερούμαστε αὐτά πού ἡ Χάρις Του μᾶς ἔχει χαρίσει, ἀλλά εἶναι μαζί μας καί ἐτοιμάζεται νά ἀνέβει στόν Γολγοθά καί μᾶς θυμίζει ὅτι στίς δύσκολες στιγμές δέν εἶμαστε μόνοι». Καταλήγοντας ὁ κ. Ἱγνάτιος τόνισε ὅτι «ὅσο πλησιάζει τό Πάσχα, τόσο ὁ πόνος μεγαλώνει. Ἄς γίνει πιο ἔντονη ἡ προσευχή μας. Ἄς σταθοῦμε ἀκόμα πιο ἄξιοι τῶν περιστάσεων. Ἄς ἰσχυροποιήσουμε τήν ἐνότητά μας. Μή βιαστοῦμε νά κρίνουμε καί νά κατακρίνουμε, ἐπιρρίπτοντας διαρκῶς τίς εὐθύνες στούς ἄλλους, ἀγνοώντας τίς δικές μας εὐθύνες, τίς ἁμαρτίες καί τά ἐλλείμματά μας. Ὁ Χριστός μᾶς δείχνει τόν δρόμο. Δέν ἔκρινε τήν ἀπιστία τοῦ πατέρα ἀλλά θεράπευσε τόν γιό του. Ἄν αὐτή εἶναι ἡ στάση μας, τότε θά γιορτάσουμε τό Πάσχα...».

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Ἔτος 38ο • Ἀρ. Φύλλου 467-469 • Μάρτιος-Ἀπρίλιος-Μάιος 2020

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ἱγνάτιος
Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Οικονόμου
Φιλολογική ἐπιμέλεια: Χρῆστος Δ. Ξενάκης
Ἑπεύθυνος κυκλοφορίας: Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου

Μηχανογράφηση: Βασιλική Ἀντωνάκη
Ἐκτύπωση & Βιβλιοδεσία: ΠΑΛΜΟΣ

Ἰδιοκτησία: Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος
Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος
Τηλέφωνα: 24210 93500 • Fax: 24210 67903
Internet: www.imd.gr
E-mail: press@imd.gr

ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΕΣ ΝΕΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Βλασίου, τοῦ ὁμώνυμου χωριοῦ τοῦ Πηλίου, λειτούργησε, πίν Κυριακή τῶν Ἀποκρεῶ (23/2) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος παρουσία πλήθους εὐσεβοῦς λαοῦ. Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ κ. Ἰγνάτιος προεχείρισε σέ Ἀναγνώστη τόν Μαθητή τῆς Β΄ Λυκείου Ἀντώνιο Παπαγιαννόπουλο, ὁ ὁποῖος διακονεῖ σταθερά στόν Ναό. Τήν Κυριακή τῆς Τυρινῆς (1/3) στόν Ἱερό Ναό Ἁγίου Νικολάου Ἀλμυροῦ ὁ Σεβασμιώτατος τέλεσε πίν χειροθεσία εἰς Ἀναγνώστη τοῦ δευτεροετοῦ φοιτητοῦ τοῦ Παιδαγωγικοῦ Τμήματος τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλίας Παναγιώτου Κολέτα, κατηχητοῦ τοῦ Ναοῦ, στόν ὁποῖο ἐπί χρόνια διακονεῖ συστηματικά. Στή σύντομη ὁμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στόν θεσμό τῶν Ἀναγνώστων καί Ἱεροπαίδων, οἱ ὁποῖοι πλαισιώνουν τόν Ἱερέα ἢ τόν Ἐπίσκοπο στίς Λειτουργικές ἀκολουθίες ἐνῶ μίλησε καί γιά τό ποιμαντικό ἔργο πού ἐπιτελεῖται στούς Ἀναγνώστες, σπίν Τοπική μας Ἐκκλησία, ὑπό πίν εὐθύνη τοῦ ἐκάστοτε Ἀρχιερατικοῦ. Ὅπως τόνισε ὁ κ. Ἰγνάτιος, «αὐτά τά παιδιά ἔχουν ἀγάπη γιά τόν Χριστό καί πίν Ἐκκλησία μας, ἀρέσκονται νά διακονοῦν στό Ἅγιο Βῆμα, ἀκολουθοῦν πνευματική ζωή ὑπό πίν καθοδήγηση τοῦ Πνευματικοῦ τους καί, μέ πίν ἔγκριση τῶν γονέων τους, συγκροτοῦν μιά ομάδα, πού ἔχει πολλές εὐκαιρίες πνευματικῆς οἰκοδομῆς καί ἄλλων ἐκδηλώσεων, πού σφυρηλατοῦν πῆ μεταξύ τους ἐνόπια». Ὁ Σεβασμιώτατος ἐξέφρασε πίν χαρά του, γιατί «σ' αὐτήν πίν ἐκκοσμηκευμένη ἐποχή διακρίνονται νέα παιδιά, πού ὁμοιάζουν μέ τούς Τρεῖς Παῖδες, πού ρίχτηκαν στό καμίνι ἀλλά δέν κήκκαν. Ἐχουν ἀγνόπια καί καθαρότητα. Εἶναι δῶρο Θεοῦ σπίν κοινωνία μας, εἶναι ἡ ἐλπίδα μας γιά τό μέλλον, αὐτοί στούς ὁποῖους βασιζόμαστε, γιά νά συνεχίσουν τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας στή σύγχρονη ἐποχή».

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΜΠΑΛΤΑ

Σέ κλίμα βαθεῖας συγκίνησης τελέστηκε πίν Κυριακή 5/4, στόν Ἱερό Ναό Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Βόλου, ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία τοῦ διαπρεποῦς, παλαίμαχου Ἐκπαιδευτικοῦ-Φιλολόγου Βασιλείου Μπαλτά, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ πίν Παρασκευή 3/4 σέ ἡλικία 85 ἐτῶν. Τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας, ἡ ὁποία τελέστηκε σέ στενὸ οἰκογενειακό κύκλο λόγῳ τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν, προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, ὁ ὁποῖος μίλησε μέ συγκίνηση καί εὐγνωμοσύνη γιά τόν ἐκλιπόντα, παρουσιάζοντάς τον ὡς παράδειγμα ζωῆς γιά ὅλους ἐκείνους πού βιώνουν τό ἄλγος τῆς ἀσθενείας, καθὼς ὁ ἀείμνητος Καθηγητής, παρά πίν ἀναπηρία, πού προέκυψε στή ζωή του ἤδη ἀπό πίν παιδική του ἡλικία, δέν παραπίθηκε ἀλλά σπούδασε, διέπρεψε ὡς ἐκπαιδευτικός καί δημιούργησε ἐκλεκτή οἰκογένεια μαζί πίν ἡρωική σύζυγό του Αἰκατερίνη. Ἐκ μέρους τῶν ἀναριθμητῶν μαθητῶν του μίλησε ὁ Ἱεροκέρυκος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀρχιμ. Ἐπιφάνιος Οἰκονόμου. Στίς 30/1/2016 ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος τοῦ ἀπέδωσε πίν Ἀνώτατη Τιμητική Διάκριση τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, τόν Χρυσό Σταυρό μετά Διπλώματος, εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης γιά πίν τεράστια προσφορά του στά Γράμματα, σπίν Ἐκπαίδευση ἀλλά καί σπίν Τοπική μας Ἐκκλησία.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ πρ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ

Σπίν Ἱερά Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πηλίου λειτούργησε πίν Ε΄ Κυριακή Νηστειῶν (5/4) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος. Ἡ Θεία Λειτουργία τελέστηκε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν γιά τούς προσκυνητές στό πλαίσιο τῶν μέτρων γιά πίν προστασία τῆς δημόσιας ὑγείας. Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος τέλεσε τό 40νθήμερο Μνημόσυνο τοῦ Μακαριστοῦ Γέροντός του, Μητροπολίτου πρ. Πειραιῶς κυροῦ Καλλινίκου. Σπίν ὁμιλία του ὁ κ. Ἰγνάτιος, ἀναφερόμενος στόν Μακαριστό Γέροντα Καλλνίκο, τόνισε ὅτι «προλάβουμε νά τόν ἀποχαιρετήσουμε ὅπως ἄρμοζε στόν ἴδιο καί στό ἔργο πού ἐπιτέλεσε σπίν Ἐκκλησία. Ὑπῆρξε ὁ πατέρας καί παιδαγωγός τῆς ζωῆς μας, μᾶς δίδαξε νά ἀγαποῦμε τόν Χριστό καί πίν Ἐκκλησία Του, νά διακονοῦμε τόν ἄνθρωπο, νά ἀγαποῦμε πῆ Θεία Λατρεία, νά διδάσκουμε περισσότερο μέ τό παράδειγμα καί λιγότερο μέ τά λόγια. Πίστευε σπίν ἐνόπια τῆς Ἐκκλησίας, γνώριζε νά συγχωρεῖ, ἀναδείκνυε τά χαρίσματα τῶν συνεργατῶν του, εἴλκυε ἀνθρώπους κοντά στόν Χριστό, ὑπῆρξε πνευματικός πατέρας ἀναριθμητῶν κληρικῶν καί λαϊκῶν καί εἶχε τέλη Χριστιανᾶ. Κρατοῦμε πίν μνήμη του. Τό παράδειγμά του θά μᾶς διδάσκει πάντοτε καί εἴμαστε βέβαιοι ὅτι προγεύεται τῶν ἀγαθῶν τοῦ Παραδείσου».

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ ΣΤΗ ΜΟΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ

Σπίν Ἱερά Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πηλίου λειτούργησε πίν Κυριακή τοῦ Ἀντίπασχα (τοῦ Θωμᾶ, 27/4), ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν γιά τούς προσκυνητές, στό πλαίσιο τῶν μέτρων γιά πίν προστασία τῆς δημόσιας ὑγείας. Στό κήρυγμά του ὁ Σεβασμιώτατος, παίρνοντας ἀφορμή ἀπό πίν ἀμφίβολη στάση τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ σπίν εἶδηση τῆς Ἀναστάσεως, ἐπεσήμανε ὅτι «τοῦτο τόν καιρό, μέσα ἀπό πῆ μεγάλη δοκιμασία, ὁ Χριστός εἰσέρχεται στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων μέ τρόπο μοναδικό, γιά πῆ μόνον Αὐτός μπορεῖ νά διώξει τόν φόβο ἀπό μέσα μας. Καί εἶναι καθῆκον μας, τῶν πιστῶν ἀνθρώπων, πού μαρτυροῦμε πίν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, νά δώσουμε τό παράδειγμα. Οἱ ἄνθρωποι ἀναζητοῦν στή δική μας ζωή νά βροῦν τά στίγματα τῆς θυσίας. Θέλουν νά δοῦν τί σημαίνει νά εἶσαι Ἀναστάσιμος ἄνθρωπος, πῶς μαρτυρεῖται ἡ θυσία, ὅχι μέ λόγια ἀλλά μέ ἔργα... Τοῦτες τίς ἐπίπονες μέρες, μέρες Ἀναστάσεως, ζοῦμε πῆ μεγάλη θυσία νά λειτουργοῦμε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Αὐτή πῆ θυσία μποροῦμε νά φέρουμε εἰς πέρας, ἐάν καί ἐφόσον κατανοήσουμε ὅτι γίνεται πρὸς χάριν τῶν ἀδελφῶν. Ὅμως δέν παύει νά ὑπάρχει ἡ κόπωση. Κινδυνεύουμε νά σώσουμε τά σώματα ἀλλά, δυστυχῶς, νά βλάψουμε τίς ψυχές. Εἴμαστε πλασμένοι γιά πίν ἀγάπη, πίν κοινωνία τῶν προσώπων, πῆ συναναστροφή. Αὐτό μᾶς χαρακτηρίζει ὡς ἀνθρώπους. Καί ὅταν στεροῦμαστε αὐτή πίν κοινωνία, ὅταν μάλιστα στεροῦμαστε πῆ Θεία Κοινωνία τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τότε τό βάρος εἶναι δυσβάστακτο. Ἐλπίζουμε αὐτοί πού ἔχουν πίν εὐθύνη καί μέχρι τώρα πίν ἔχουν φέρε εἰς πέρας, σωστά καί ἄξια θά ἀντιληφθοῦν ὅτι ὁ ψυχικός κόπος μπορεῖ νά φέρε δυσβάστακτα ἀποτελέσματα γιά πῆ ζωή τῶν ἀνθρώπων. Ὅμως πρέπει νά συνεχίσουμε, ὅσο κι ἂν μᾶς πονάει, ἐφόσον θέλομε νά εἴμαστε ἀληθινοί πιστοί, νά θυσιαζόμαστε γιά τούς ἄλλους, ξέροντας ὅτι θά ἔρθει ἡ στιγμή νά ζαναζήσουμε πίν κοινωνία τῆς ὄντως ἀγάπης, ἔχοντας περάσει μέσα ἀπ' τό καμίνι τῆς θυσίας. Καί τότε θά εἶναι ἀκόμα πῆ ἰσχυρή ἡ ὁμολογία, γιά πῆ θά εἶναι μιά μέρα Πεντηκοστῆς, μιά μέρα θάρρους καί τόλμης, ἀληθινῆς ὁμολογίας...».

Ἡ χαρά τοῦ κενοῦ μνημείου!

Αγαπητοί μου πατέρες και αδελφοί, παιδιά μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπημένα,
Χριστός Ἄνέστη!

Πρωτόγνωρες οἱ συνθήκες κάτω ἀπό τίς ὁποῖες δεχθήκαμε και φέτος τό Ἄναστάσιμο Φῶς. Μπορεῖ οἱ ἐκκλησίες μας νά εἶναι ἄδειες, ὅμως τό γνωρίζετε ὅπως και ἐγώ: Οἱ καρδιές μας εἶναι γεμάτες ἀπό τί χαρά τοῦ κενοῦ μνημείου, τί χαρά Ἐκείνου πού ξέρει νά νικά τόν Θάνατο και ὅλες τίς δυσκολίες, ὅπως αὐτή πού βιώνουμε.

Ὅπως βλέπετε, ἄν και μακριά ὁ ἕνας ἀπό τόν ἄλλον, βρισκόμαστε μαζί μέ ἕναν διαφορετικό τρόπο. Τήν ἀπόσταση γεφυρώνει μία ὀθόνη. Στήν Ἐκκλησία μας, ὅμως, ὑπάρχουν πολύ ἀποτελεσματικότεροι τρόποι σχέσης και ἐπικοινωνίας: Εἶναι ἡ ἀγάπη, εἶναι ἡ προσευχή, κυρίως, ὅμως, εἶναι ἡ παρουσία τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ, πού μᾶς κάνει μέλη τοῦ Σώματός Του. Εἴμαστε Ἐκκλησία δική Του, Σῶμα δικό Του, ἐνωμένοι μέ ἄρρηκτους δεσμούς ζωῆς.

Ὅλοι ἀπόψε βρεθήκαμε νοερά μπροστά στό ἄδειο μνημα και ἀκούσαμε τόν Ἄγγελο νά διαβεβαιώνει πῶς ὁ Μεγάλος Ἐσταυρωμένος δέν εἶναι ἐδῶ. Ὅλοι μαζί ἀκούσαμε τόν παιάνα τῆς Ἄναστασιμης νίκης ἐπὶ τοῦ θανάτου και τόν Ἄγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο νά ἀναφωνεῖ:

Ἄνέστη ὁ Χριστός και κανεῖς μόνος στόν Ἄδην τῆς μοναξιάς του!

Ἄνέστη Χριστός και οἱ δαίμονες τῆς ἀπογοήτευσης και τοῦ φόβου συντρίβονται!

Ἄνέστη Χριστός και ἡ ζωή, ἀπό ἄθροισμα ἀτόμων, γίνεται κοινωνία προσώπων, πού ξέρουν νά ἀγαποῦν τόν Θεό και τούς ἀνθρώπους.

Κανείς και τίποτα, ἀδελφοί μου, δέν εἶναι σέ θέση νά ἐμποδίσει αὐτή τήν κοινωνία τῆς ζωῆς και τῆς χαρᾶς. Δέν τό κατάφερε ἡ κακία τῶν ἀνθρώπων, ὅσο ζοῦσε ὁ Χριστός. Δέν τό κατάφερε ὁ λίθος πού θέλησε νά ἐγκλωβίσει τί ζωή. Δέν τό κατάφερε οὔτε ὁ Ἄδης, ὅταν ὑποδέχθηκε τόν Βασιλέα τῆς ζωῆς και νόμισε πῶς τόν ἔκανε δικό του.

Ἔτσι και σήμερα, ἡ δύναμη τῆς Ἀνάστασης, ἡ δύναμη τῆς ζωῆς, ἡ δύναμη τῆς σχέσης μέ τόν Θεό και τόν ἀδελφό μας πέρασε μέσα ἀπ' τίς κλειστές πόρτες, ὅπως σέ λίγες ἡμέρες θά κάνει ὁ Ἄναστημένος Χριστός γιά νά συναντήσει τούς Μαθητές Του. Ὅλοι μαζί συνεορτάσαμε ἐνωμένοι, σάν ἕνα σῶμα, ὄχι μόνον μεταξύ μας, ἀλλά και μέ ὀλόκληρη τήν Ὁρθοδοξία μας, ὅπου γῆς.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅμως, δέν ἀποτελεῖ μία σύναξη ἀνθρώπων πού συνεορτάζουν ἕνα ἱστορικό γεγονός. Ἀποτελεῖ, κυρίως, μαρτυρία χαρᾶς και ἐλπίδας γιά ἕναν ὀλόκληρο κόσμο, ἐγκλωβισμένο στόν φόβο, τήν ἀγωνία και τήν ἀπόγνωση. Αὐτό τό μήνυμα δίνουμε σέ κάθε Θεία Λειτουργία και κυρίως τί νύχτα τῆς Ἀναστάσεως, ὅπως τήν σημερινή.

Φέτος τό Πάσχα κληθήκαμε νά δώσουμε και μία ἄλλου εἶδους μαρτυρία, μία μαρτυρία ἀγαπητικής ἀπουσίας. Δέν λείψαμε ἀπό τούς Ναούς μας ἐξαιτίας τῆς ἀπιστίας, δέν πήραμε ἀποστάσεις ἐξαιτίας τῆς ἀμφιβολίας, δέν ἀποφύγαμε τούς ἀδελφούς μας ἐξαιτίας τῆς περιφρόνησης πρὸς αὐτούς. Πράξαμε, ἔτσι, στό ὄνομα τῆς ἀγάπης και τῆς εὐθύνης ἀπέ-

ναντι στόν Θεό γιά τό δῶρο τῆς ζωῆς πού μᾶς χάρισε. Πράξαμε, ἔτσι, στό ὄνομα τῆς ἀγάπης ἀπέναντι στόν ἀδελφό μας, ἀναλαμβάνοντας νά προστατέψουμε και τί δική του ζωή. Πράξαμε, ἔτσι, στό ὄνομα τῆς ἐνόπτης τῆς κοινωνίας μας, δίνοντας, μέ διαφορετικό τρόπο, μαρτυρία ἀλληλεγγύης και συνεργασίας. Ἄναζητήσαμε τά δῶρα τῆς Θείας Κοινωνίας, τόν ἐξαγιασμό και τήν ἀγάπη, μέσα ἀπό τήν ὑπομονή, τήν καρτερία και τήν προσμονή τῆς ὑπέρβασης αὐτοῦ τοῦ μεγάλου πειρασμοῦ.

Ὁ Θεός γνωρίζει και τήν προαίρεση και τήν ἐπιθυμία μας. Ὅπως λέγει και ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, ὁ Κύριος «και τά ἔργα δέχεται και τήν γνώμην ἀσπάζεται» και τήν πράξιν τιμᾷ και τήν πρόθεσιν ἐπαινεῖ».

Ξέρουμε καλά, ἀδελφοί μου, ἀπό τίς μαρτυρίες τῶν ἀσκητῶν, πῶς εἶναι φορές πού ὁ Θεός, προσωρινά, ἀποσύρεται, προκειμένου νά αὐξήσει και νά θεριέψει τόν θεῖο ζῆλο. Εἶναι τότε πού ἡ ψυχὴ θρηνεῖ τήν Θεία ἀπουσία, ἡ ὁποία, ὅμως, προετοιμάζει τήν γλυκύτητα και τήν ἀνακούφιση, ὅταν ὁ Θεός κάνει ξανά αἰσθητή τήν παρουσία Του. Μέ τήν προσδοκία τῆς παρουσίας Του στό Μυστήριό τῆς Θείας Εὐχαριστίας θά σὺνδέσουμε τό φετινὸ Πάσχα, προσευχόμενοι και ἐτοιμαζόμενοι γιά τί νέα συνάντησή μας μαζί του. Μαράν ἀθά, ἀδελφοί μου, ὁ Κύριος εἶναι κοντά.

Τό Ἄναστάσιμο φῶς εἶναι ἐδῶ, ὁ Χριστός εἶναι ἐδῶ και, ἴσως, φέτος, νά καίρεται λίγο περισσότερο, βλέποντάς μας νά ἐκτιμούμε, μέσῳ τῆς ἀποκῆς και τοῦ ἐκουσίου ἐγκλεισμοῦ μας, τό θαῦμα τῆς παρουσίας Του κατά τήν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας.

Ἐλάτε ὅλοι μαζί μέ τό ἀνίκητο φῶς τῆς Ἀναστάσεως νά διαλύσουμε τό σκοτάδι τῆς ἀνησυχίας και τοῦ φόβου. Ἐλάτε ὅλοι μαζί, μέ τό παντοδύναμο αὐτό Φῶς, νά ἀντιμετωπίσουμε ὅλους τούς πρωτόγνωρους πειρασμούς, ἀλλά και ἐκείνους, πού μπορεῖ νά μᾶς περιμένουν στό ἄμεσο μέλλον.

Ρωτᾶμε μέ ἀγωνία γιά τό πῶς θά ἐξελιχθεῖ ἡ κατάσταση. Ἀναρωτιόμαστε ἄν οἱ ζωές μας θά ξαναβροῦν τόν ρυθμό τους. Δέν εἶναι καινούργια τά ἐρωτήματα αὐτά. Ἀκούστηκαν και στόν δρόμο,

πὺ ἀκολούθησαν οἱ Μυροφόρες πρὸς τό μνημεῖο. Μέ τήν ἴδια ἀγωνία ρωτοῦσε ἡ μία τήν ἄλλη:

«Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τόν λίθον;»

Και τότε, ἄκουσαν τό παρηγορητικό και χαρμόσυνο μήνυμα.

«Ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ὄδε»

Ἔτσι κι ἐμεῖς, καθώς θά ψάχνουμε τόν δρόμο πρὸς Ἐκείνον, καθώς θά ἀναζητοῦμε τήν ἀλήθεια ἀνάμεσα σέ φήμες και εἰδήσεις ἀντιφατικές, καθώς θά ἀναρωτιόμαστε γιά τό νόημα τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων, ἀπρόσμενα και μέ τρόπο πού οὔτε τόν φανταζόμαστε, μέ τρόπο πού μόνον ὁ Θεός ξέρει νά ἐνεργεῖ, θά ἀκούσουμε τί χαρμόσυνη διαβεβαίωση: «Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός και ἡ ἀλήθεια και ἡ ζωή!»

Ἄληθῶς Ἄνέστη ἡ Ζωή, ἀδελφοί μου!

Μέ ὄλη τήν πατρική μου ἀγάπη,
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ἄγιογραφία Γ. ΚΟΡΔΗ.